ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 5.] ராக்ஷஸஹூ தைமீ [ஸஞ்சிகை] 12.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேঽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

தர்பங்கா மஹாராஜர்.

தர்பங்கா மஹாராஜர் நம்முடைய ராஜதாநியில் பல நகரங்களுக்குச் சென்று, ஸநாதந தர்மமெனப்பட்ட வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நம்மவர் யதோசிதம் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும், நம்முடைய அநாதி மதத்தை விச்வஸிக்க வேண்டு மென்றும், அதன் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து, வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்களினுடைய ப்ரவர்த்தகாசார்யர்கள் தம் ஸம்ப்ரதாயங்களுக்குள் உண்டான பரஸ்பர பேதங்களைத் தமக்குள் நிலைக்கத்தக்க ஐக்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகவொட்டாமல், யாவர்க்கும் ஸமாநமாகவிருக்கின்ற ஸம்ப்ரதாயாம்சங்களைப் பரவச்செய்ய வேண்டுமென்றும், மிகவும் ப்ரார்த்தித்தனர்.

ராஜதாநி கலாசாலையைச் சேர்ந்த ஸம்ஸ்க்ருத ஸபையார் முன்பாக அவர் பின்வருகின்றபடி உபந்யாஸம் செய்தனர்:—

"மதஸம்பந்தமாக நமது தேசம் ஓர் கஷ்ட தசையைத் தத்காலம் அடைந்திருக்கின்றது. நம்முடைய சாஸ்த்ரங்கள் அதை முன்னமே காட்டியிருக்கின்றன; கலியுகத்தில் பரமார்த்த தத்வங்களில் ஸம்சயமும், பகவதாராதநவைமுக்யமும், உண்டாவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. சென்ற நூற்றாண்டில் இங்கிலீஷ் தேசத்தார்க்குள்ளும், ஐஹிகங்களில் ஆசை மேற்பட்டு, ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸம்சயமும் ஔதாஸீந்யமும் உண்டாயிருந்தன. நம் தேசத்திலும், சரீரஸம்பந்த வ்யாபாரங்களுக்கும் ஆத்ம விவேகத்துக்கும் விரோதம் ஜநித்திருக்கின்றது; பாச்சாத்ய வித்யாப்ரேரிதமான வைஷயிக ருசிக்கும், நைஸர்க்கிகமாக நம் பூர்வீகர்க்குள் உண்டாயிருந்த ஆத்மதத்வ விவேகத்துக்கும் விரோதம் வளர்கின்றது.

"இதற்கு எனதென்று ஒரு ஸமாதாநம் நான் அளிக்கின்றேனல்லேன். உபநிஷத்வசநத்தால் அவையளிக்கும் ஸமாதாநத்தைச் சொல்கின்றேன். பகவத்பக்தியும், நமக்குக் கஷ்டம் நேரிட்ட ஸமயங்களில் பகவானுடைய ஸௌஹார்த்தத்திலும் நாம் பகவானுடைய ஸஹாயத்தை ப்ரார்த்திக்குங்கால் அவன் எல்லையற்று நமக்கு உபகரிப்பானென்பதிலும் ச்ரத்தா பூர்வகமான விச்வாஸமும், அவனுடைய அத்யக்ஷதையின்கீழ் ஸர்வலோகவ்யாபாரமும் ஜகத்ஹிதத்தின் பொருட்டு நடக்கின்றதெனும் உத்ஸாஹ புரஸ்ஸரமான சிந்தையும், நமக்கு ஸம்சய நிவாரகங்களாக நின்று, நமக்கு சாந்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கவேண்டும். பகவானுடைய நாமஸ்மரண மாத்ரத்தால், நாஸ்திகதையும் மநஸ்ஸின் சஞ்சலவ்ருத்தியும் சமத்தை அடையும். உபநிஷத்தானது, ஸத்யத்தைச் சொல்லென்றும், தர்மத்தை ஆசரியென்றும், மாதாபிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் தைவம்போல் பாவியென்றும், ஸ்வாத்யாயத்தையும், அதற்கு அநுஸாரியாயிருக்கும் கர்மங்களையும் அநாதரணம் செய்யாய் என்றும், தேவபித்ருகார்யங்களை த்யாகம் செய்யாய் என்றும், நமக்கு விதிக்கின்றது. நீங்கள் நிஜமாகவும் ச்ரத்தையுடனும் இவ்விதிகளின்படி வர்த்திப்பீராகில், நம்முடைய ஸம்ஸார பரிணாமங்களிலும், அவற்றால் நேரிடும் துக்கங்களிலும், மநோதார்ட்யத்தை விடாமல் வர்த்திக்கத்தக்க ஒரு மநோநிச்சயத்தையும் அடைவீர்கள்.

" நம்தேசத்தில் அநாதியாக ஏற்பட்ட தர்மங்களைப்பற்றியும், ஆசாரங்களைப்பற்றியும், நீங்கள் இருக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தைப் பற்றியும் கொஞ்சம் காட்டுகின்றேன் : இவ்வுலகத்தைப்போல் பழமையானதும் எகிப்து தேசத்தின் பிரமிட் எனும் கட்டிடங்களைக்காட்டிலும் மூப்படைந்ததுமான நாகரிகத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளாயும், நிஸர்க்கமாக ஆபாதசூடம் அநபாயமானதாலும் ஸர்வாகர்ஷகமானதாலும் காலங்களின் கேடுகளையும் அந்யதேசத்தாருடைய ஆக்ரமங்களையும் நிராகரித்து நின்றதும், என்றும்போல் இன்றுவரையில் நிஷ்களங்கமாய் நிற்பதும், ஹிமாசலமெனச் சலநமற்றிருப்பதுமான வைதிக ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரிகளாயும், மஹிமைபொருந்திய ஆத்மஜ்ஞாநமென்ன, தத்வஸாக்ஷாத்காரமென்ன, இத்தகைய தாயதநத்தை அடைவதற்குப் பாத்யமுள்ள பாகஸ்த்ர்களாயு மிருக்கப்பட்ட நீங்கள், நமது மதத்துக்கும், வித்யைகளுக்கும் பொருந்திவளர்ந்த பல ஆசாரங்கள், ஏற்பாடுகள், கர்மங்கள், இவற்றை மாற்ற நினைப்பதன்முன்னர், நிதாநித்து, விஸ்தாரமாகவும் விவேகத்துடனும் ஆலோசிக்கக்கடவீர்கள். ஒரு தேசஸ்தரின் கொள்கைகள் ஒருநாளில் ஏற்படக்கூடியவையல்ல. அவை ஒவ்வொரு க்ஷணமும் மநஸ்ஸுக்குத் தோன்றியவண்ணம் உண்டாக்கவும் அழிக்கவும் தக்கவையல்ல. அவை காலக்ரமத்தால் பரிணமிக்கின்றன ; காலம் வளர அவை பழுக்கின்றன ; காலம் அவற்றைப் பரிபூர்ணமாக்குகின்றது. ஆதலால் நம் நாட்டிற்குரிய அநாதி தர்மங்களை ச்ரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் ஆதரிக்க வேண்டியவர்களாக நம்முடைய பித்ருக்களுக்கும், நமக்கும், நம் ஸந்ததியார்க்கும், நாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனம்."

என்றிவ்வண்ணம் மொழிந்து, நான்கு வர்ணங்கள் நமதுதேசத்தில்போல் இங்கிலாந்து தேசத்திலும் உளவென்றும், பராபரவித்யாநிஷ்டர்களும், ராஜபரக்ஷகர்களும், தநாட்யர்களான வ்யாபாரிகளும், கைத்தொழிலாளர்களும், எக்காலங்களிலும், எல்லாத் தேசங்களிலும் ஏற்பட்ட பெரிய வகுப்புகளென்றும், இவை குணகர்ம விபாகங்களால் ஏற்பட்டன வென்கிற கீதாவசநம் ஸத்யமென்றும், இந்த ஏற்பாட்டுக்குப் பாரம்பர்யமெனும் அம்ஸமொன்றை நம்முன்னோர் ருஜுமார்க்கத்தில் உண்டாக்கினர் என்றும், இப்படி ஏற்பட்ட வ்யவஸ்தைகளை நாம் அழிக்கத்தகாதென்றும்,

இந்த வ்யவஸ்தைகள் ப்ரஹ்மசர்யாத்யாப்ரமங்களால் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தனவென்றும், ப்ரஹ்மசர்ய மொன்றுல்தான் அர்த்த காமத்ருஷ்ணைகளடக்கக்கூடியவை யென்றும், இதைப் பால்யத்தில் அநுஷ்டிக்காதவன் பின்னல் இந்த்ரிய ஜயத்தை அடையான் என்றும், ஜாதிவ்யவஸ்தைகள் போகத்தின் பொருட்டும் ஐப்வர்ய ப்ராப்திக்காகவும் ஏற்படவில்லை யென்றும், யாவரும் அவ்வவர் கர்மங்களை லோகோபகார நிமித்தம் காமரஹிதர்களாய்க் கர்த்தவ்ய மெனும் புத்தியுடன் செய்யத்தக்கவர் என்றும், ஆதலால், மஹர்ஷிகளுடைய வம்ஶஸ்த்ரெனப்பெயர் கொண்ட நாம், அவர்கள் விதித்த தர்மங்களின் அநுஷ்டாநத்தாலும், வித்யையின் அப்யாஸத்தாலும், அவர்களைக் கௌரவப்படுத்த வேண்டியவர் என்றும் சொல்லிமுடித்தனர்.

இந்த ரூபமான உபந்யாஸங்கள் அந்த மஹாராஜர் பலவிடங்களில் செய்தார். அவர் ஸநாதந தர்மாபிமாநிகளுக்குள் ப்ரேஷ்டர். அந்தத் தர்மத்தைச் சக்தியுள்ளவரையில் ரக்ஷிக்கவேண்டுமெனும் ப்ரத்தையுள்ள வர்ணாப்ரம தர்மஸபையார்களும், நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையார்களும் அந்த மஹாராஜர்க்கு 'அட்ரஸ்' எனப்பட்ட க்ருதஜ்ஞதா ப்ரகடந பத்ரிகைகளை, அவர் தங்கியிருந்த ஸ்தாநத்தில், ஸங்க்ராந்தியன்று அளித்தார்கள்.

ஆஸ்திகாக்ரேஸரரான அந்த மஹானைப் பஹுமாநிக்கப் பச்சையப்பன் மண்டபத்தில் சென்னையில் வஸிக்கும் ஹிந்துக்கள் கூட்டமென்றொரு கூட்டம் கூடியது. அப்போது அந்த மஹாராஜர் தமது மநோரதங்களின் விஸ்தாரங்களை விபதமாக வெளியிட்டு ஒரு பெரிய உபந்யாஸம் செய்தனர். அவர் செய்த ஸர்வோபந்யாஸங்களுடைய ஸாராம்ஶமென யாம் எண்ணியதை முன்னமே வரைந்தோம்.

பச்சயப்பன் ஹால் கூட்டத்தில் ஹிந்துக்களுக்குள் ப்ரேஷ்டர்களென மதிக்கத்தக்கப் பல கனவான்கள் ப்ரகாசித்தார்கள். ஹாலில் நிற்பதற்குக்கூட இடமின்றி ப்ரோதாக்கள் நிறைந்தனர். ஹிந்துக்களாய்ப் பிறந்து மதிப்படைந்த சிலர், அவ்விடம் வந்தாரில்லை. அஸௌகர்யத்தால் அவர்களில் சிலர் அவ்விடம் தர்மிக்கப்படவில்லை யென்று அயிர்க்கின்றோம். வராத யாவர்க்கும் இவ்வநுமாநம் பொருந்துமெனத் தோன்றவில்லை. ஸநாதந தர்ம

விரோதமே அவர்களில் சிலர் அதர்ஶநத்துக்குக் காரணமாக லாம்.

அவருடைய தூஷகர்கள்.

இத்தகையவர் உக்திகளெனத்தக்க இரண்டு யோசனைகள் ஹிந்து பத்ரிகையில் வெளியாயின. ஒன்று ப்ரயாகையில் ப்ரசுரமாகும் 'லீடர்' எனும் பத்ராதிபர் அபிப்ராயம். அவர் ஆசார சீர்திருத்தமெனப் பெயர்கொண்ட வர்ணாஶ்ரமதர்மவிரோதி ஸபையைச் சேர்ந்தவர். அவர் அந்த ஸபா ப்ரயத்நமே இந்தியாவுக்கு க்ஷேமத்தைத் தருமென்பர். உபநிஷத் வசநங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களுடைய நாசத்தை ஸஹிப்பதுபோலவும், அவ்வசநங்கள் அவர் கொள்கைக்கு ஆதாரம்போலவும், அவர் ப்ரமிக்கின்றார். மந்த ப்ரஜ்ஞை மதிப்ரம்ஶத்துக்கு நியமேந காரணமாகும். மற்றொரு யோசனை ஹிந்து பத்ரிகைக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்திலடங்கியது. கடிதமெழுதியவர் கிறிஸ்தவரென ப்ரகாசிக்கின்றனர். இனி வரும் மதம், ஒவ்வொருவனும் (பரமண்டல) தகப்பன் இஷ்டத்தைச் செய்வதுதானென்று அவர் முடிக்கின்றனர். அதனால் இதன் முன்னின்ற மதங்கள் அத்தகப்பன் இஷ்டாநுஸாரிகளன்றென அவர் தீர்மாநிப்பதாக வெண்ணலாம். அவர் அத்தகப்பனைக் கண்டாரோ? அவன் இஷ்டத்தை யறிந்தாரோ? இரண்டுமில்லை யென்பது தத்யம். ஶாஸ்த்ரத்தால் ஜநார்த்தநனை அறிகின்றேன் எனவும், கார்யாகார்ய நிச்சய நிமித்தம் ஶாஸ்த்ரம்தான் ப்ரமாணமென்றும், அவன் ஶாஸ்த்ர மொன்றினாலேயே அறியத்தக்கவன் என்றும் வசநங்கள், ஹிந்துக்களெனும் பெயர் பூண்டவர்க்கெல்லாம் ப்ரமாணங்கள். ஶாஸ்த்ரம் வெளியிட்ட தர்மங்கள்தாம் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள். அவையே ஸநாதந தர்மங்கள்.

ஶாஸ்த்ரங்களில் எங்கள் புத்திக்கு அநுகூலமாகத் தோற்றியதை ஒப்புக்கொண்டு மற்ற பாகங்களைத் தள்ளிவிடுகின்றோமென்பாருளர். இவர்கள் நம்தேசத்தில் நூதநமாகக் கல்பிதங்களான ஸமாஜங்களில் சேர்ந்தவர்கள். அல்பயோசனையால் இவர்கள் ஶாஸ்த்ரப்ரமாணத்தை ஒப்பாதவ ரென்றும், கேவலம் தமது புத்தியையே ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்பவரென்றும் வெளியாகும். கேவலம் அநுமாநத்தை ஆஶ்ரயித்த புத்தி, நாஸ்திக மதத்தைத்தான் ஆதரிக்கும். ஆஸ்திகத்வம் ஶாஸ்த்ரப்ரமாணம் விநா ஸித்

திக்கமாட்டாது. "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத் ஶாஸ்த்ரைகஸமதிகம்ய உபபத்தே", என்றும் "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்", என்றும் ஈஶ்வரஜ்ஞாநம் கேவல புத்திக்குப் புலப்படாதென நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. ஜீவாஸ்தித்வமும் விஶ்வாஸ விஷயமாகத்தான் முடியும்.

குளவி ஓர் புழுவைப் பிடித்துத் தன் நிறமாக்குமென்பர்.

ஹிந்துகலா ஸங்கம்.

தாயதநமாக ப்ராப்தமான வித்யைக்கு ஸ்வரூபத்யாகத்தைப் போதிக்கும் அத்யந்தம் விதேசஸ்தர் கற்பிக்கிறவராய் நிற்க, அவருடைய பாஷையில் அவர் வித்யையை க்ரஹிக்கும் நம் சிறுவர் எவ்வண்ணம் ஆர்ய ஜந்மத்தைக் காப்பாற்றுவார்கள்? ஸம்ஸர்க்கம் ஸதா அந்யருடையது. உறங்காதபோதில் ஒருநாழிகையளவுகூட ஸத்ஸங்கம் கிடையாது. இதனுடன் போதாமல் நம் சிறுவர் ஸ்வமததூஷணையையும் அந்யமத போதனையையும் இடைவிடாமல் பல பள்ளிக்கூடங்களில் கேட்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப் படுகின்றனர். இவ்வித அந்யாயமான அவஸ்தையை நம் சிறுவர் அடைவதைப்பற்றி ஶோகித்த சில ஆர்யதர்மிஷ்டர்கள், யதார்த்த ஶாஸ்த்ர க்ரஹணமும், ராஜபாஷா பரிசயமும், ஸ்வதர்ம த்யாகமின்றி அமையவேண்டுமென்று கருதி ஹிந்துகலாஸங்கமொன்று ஏற்படுத்த முயல்கின்றனர். ஸர்வசேதநாசேதந நியமந சதுரனை பகவான் அவர்கள் ப்ரயத்நத்தைக் காப்பாற்றுவானென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இவ்வண்ணம் ஹிந்து கலாஸங்கங்களும், ஹிந்து கலாசாலைகளும், தேசமெங்கும் உத்பந்நங்களாகும்படி பரரண்யன் கடாக்ஷிப்பானென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம். ஆர்யதர்மத்துக்கும் வைதிக மதத்துக்கும் ஒரு ஸந்தாந பீஜமளவாவது மிகுதியாய் நிற்கும்படி நாராயணன் க்ருபைசெய்ய வேண்டுமென்றும் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

வெங்கடகிரி மஹாராஜர் ஜாதி தர்மங்களைப் பற்றிச்சொல்லியது.

ஜனவரி மாஸம் 25-ம் தேதி சென்னை ராஜதாநி ஜமீந்தார்கள் ஸபையின் கூட்டம் கூடியது. அதில் அக்ராஸநம் வஹித்த வெங்கடகிரி மஹாராஜர், தர்பங்கா மஹாராஜருடைய ப்ரயத்நத்தை ஸந்தோஷித்து, அவர் நமது மத தத்வார்த்தங்களின் அவதார மென்றும், ஸநாதந தர்மவிஷயத்தில் அவர் யாவர்க்கும் மார்க்கதர்ஶியென்றும் சொன்

னார். உபநிஷத்தில் 'த்யக்தேந ஸுஞ்ஜீயா' வென்றும், பகவத்கீதையில், கர்த்தவ்யம் எனும் புத்தியால், ஒவ்வொருவரும் ஸ்வகர்மத்தை பகவதாராதநமாக நினைத்து, ஸங்கத்யாக பலத்யாக பூர்வகமாய்ச் செய்யவேண்டு மென்றும் சொல்லியிருக்கிற ப்ரகாரம் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் போகைச்வர்யங்களின் பொருட்டு ஆகமாட்டா. காமப்ரவ்ருத்தி நிஷேத மாத்ரத்தால், வைஷயிக ஸுகேச்சையை வ்ருத்திசெய்கின்றவர் நமது மதத்தை அந்யதாக்ரஹணம் செய்யக்கூடாதென்றும், நமது சிறுவர் நடை உண்டி உடைகளை மாற்றுவது அந்யாயமென்றும், இவை நம்முடைய பழைய நாகரிகத்தை அநுஸரித்து உண்டானவை யென்றும் ஹிந்து கலாஸங்கம் நம்முடைய வித்யையையும் நாகரிகத்தையும் ரக்ஷிக்குமென்றும் வெங்கடகிரி மஹாராஜர் சொன்னார்.

அதைப்பற்றி ஐரோப்பியர் வசநம்.

ஜனவரி மாஸம் 27-ம் தேதி மெயில் பத்ரிகையால், நகரநிர்மாண சதுரரென நம்தேசத்திற்கு வந்திருக்கும் லான்செஸ்டர் துரை தத்காலம் ஐரோப்யர் களிக்கின்ற கைத்தொழில் ப்ரவ்ருத்திகள் மநுஷ்யருடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஆகவில்லை யென்றும், பாரம்பர்யமாக ஏற்பட்ட நம்முடைய ஜாதிகர்மங்கள் ஐரோப்பாவின் கேடுகளை நிராகரிக்கின்றன வென்றும், இந்திய ஜாதி மர்யாதைகளை அழிக்கக்கூடாதென்றும், அவை முன்காலத்தில் நன்மை செய்தவண்ணம் பிற்காலங்களிலும் நன்மை செய்யுமென்றும், அதனால் ஸர்வ ஜாதிகளும் ஸுகமடைய விரோதமில்லை யென்றும் சொன்னார். வட ஆற்காடு கலெக்டர் ரிசர்ட்ஸ் துரையவர்கள், பிப்ரவரி மாஸம் 3-ம் தேதி மதராஸ் லிடரெரி ஸபையில் உபந்யஸித்தபோது, ஸர்வ வர்ண நாசத்தை இந்தியர் சாந்தசித்தராய் எண்ணக்கூடாதென்றும், அது பகுகாலமாக நிலைத்திருந்ததென்றும், அதை முற்றிலும் வேர்பிடுங்கி ஐரோப்ய ஆசாரங்களை வழக்கத்தில் கொண்டுவரத்தகாதென்றும், அப்படிச் செய்தால் மிக்க அபாயத்தில் முடியுமென்றும் சொன்னார்.

ப்ருஹ்ம ஸ்ரீ கே. ஸுந்தர ராம ஐயர் உக்திகள்.

வேதாந்த கேஸரி பத்ரிகையில், ப்ருஹ்ம ஸ்ரீ. கே. ஸுந்தரராமய்யர் அவர்கள், நம்முடைய ஜாதிகள் வ்யவஸ்தையானது ருக்வேதகாலமென்று ஐரோப்யர்களால் சொல்லப்பட்ட காலத்துக்கும் முற்பட்ட தென்றும், ஐராநியர் எனும் அஸுரோபாஸிகளுக்குள்ளும் அந்த வ்யவஸ்தை இருந்த

தென்றும், அவர்களும், நம் பூர்வீகரான ஆர்யர்களும், ஒன்ருய் வஸித்ததாக வெண்ணப்பட்ட அநாதி காலத்திலேயே அது ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், ஐரோப்யர் வசநங்களால் நிரூபித்துக், கேவலம் த்வேஷத்தால் அந்த வ்யவஸ்தைகளை அழிக்க முயல்கின்றவர் ஜகத்ஹிதம் செய்பவராகார் என்றும் எழுதியிருக்கின்ருர். இவ்வண்ணம் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டியவை என்று காட்டினேம்.

வர்ண தர்மங்கள் கேடும் காரணங்கள்.

26-ம் தேதி ஹிந்து பத்ரிகையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற ஓர் விஷயத்தைச் சொல்கின்ருேம். அதை எழுதினவர் இன்னரென்று ஏற்படவில்லை. முகத்தில் புண்ட்ரதாரணமும், நாமத்தில் ஜாதியைக் காட்டும் அம்சமும், இக்காலத்தில், வ்ருத்யுபாய ஸம்பாதநத்துக்கும், அதன் வ்ருத்திக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களாய் முடிகின்றன வென்றும், அதனல் அவற்றை நம் சிறுவர் த்யஜிக்கின்ருரென்றும், உடை உண்டி முதலானவைகளை மாற்றுகின்ருரென்றும் சொல்கிருர். இது இப்படியாகில், வ்ருத்தி யளிப்பவரும் வ்ருத்தியைத் தேடுகின்றவரும் இருவரும் நிந்தார்ஹரே. நமது தேசம் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்ததைப் பற்றி யோக்யன் எவன் தான் சோகிக்கமாட்டான்?

பேபர்களெங்கும் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் ப்ரயத்நங்களையும் அவை பலிக்கும் வகைகளைப்பற்றியும் விஸ்தாரமாக விவரிக்கின்றன. அவர்கள் ஒற்றுமையும், விடாமுயற்சியும், பொருளுடைமையும், செல்வாக்கும், இவையாவும் இல்லாத நம்நாட்டினரில் ஸ்வரூப நாசத்தை விஸ்தரிப்பதில் ஆச்சர்யமென்ன? வெளிப்படையாக அவர் நம் பிள்ளைகளைக் கிறிஸ்தவராக்கவே பள்ளிக்கூடங்கள் வைப்பதாகச் சொல்கின்ருர்கள். நம் பிள்ளைகள் அங்கே போகாமல் இருக்கலாமே யென்ருல், அவர் போகத்தக்க வேறு பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை. பள்ளிக்கூடப் படிப்பே வேண்டாமென்ருல், வேறுவிதமாக ஜீவநோபாயம் ஸித்திக்கவில்லை. பாதிரிகள் முயற்சி பலிக்கும்படி நம்பிள்ளைகள் தம் தநத்தையும் சம்பளமெனக் கொடுக்கின்றனர். ராஜாங்கத்தாரும் பொது த்ரவ்யத்தினின்று பாதிரிமார் பள்ளிக்கூடங்கட்குப் பொருளுதவி செய்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட துர்த்தசையில் ஸ்வரக்ஷணத்தில் சக்தியற்

றும், ப்ரயத்நமற்றும் நிற்கின்ற ஸநாதநதர்ம நிஷ்டர்கள் ஈஷத் ப்ரயத்நமும் ஹிந்துக்களெனும் பெயரைவிடாமல், ஆர்யர்களுடைய ஸ்வரூபநாசகராய்ப் பரிணமிக்கின்ற ஸோஷல் ரிபாரத்தைச் சேர்ந்தவர் ஸஹிக்கின்றாரில்லை. பர்யாலோசனையில் இவர்களைக்காட்டிலும் ஆர்யமத விரோதிகளைக் காண்பதரிது.

மடாதிபதிகளும், தர்மகர்த்தர்களும் இது விஷயத்தில் செய்யக்கூடியது.

பாகவத ஸம்ருத்தி யின்றிப் பகவதாராதந மெனும் சடங்கை மாத்ரம் அநுகரணம் செய்கின்ற மடாதிபதிகளும், திவ்யதேசங்களின் விசாரணைக் கர்த்தர்களும், நம் வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்கட்குத் தத்காலம் ஸம்பவித்திருக்கிற அபாயங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்றனரோ? பகவானுக்கு நிவேதிதமெனப்பட்ட ப்ரஸாதங்களை அஸத்கல்பர் உண்ணவும், உத்ஸவங்களென்று சொல்லிக்கொண்டும் பொருளைக் கரியாக்கிக்கொண்டும் நிலைக்கின்றவர்கள், ஸர்வதேவமந்திரங்களும், அவனுடைய பாதபக்தி ஜ்ஞாநாதிகளை ஸேவார்த்திகளாய் வருபவர்களுக்கு முக்கியமாக உண்டாக்கவே ஏற்பட்டனவாகத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாரோ? ஸர்வாலயங்களிலும் பகவத்ஸேவார்த்தமாகவே, வேதபாராயணமும் ஸ்தோத்ராதிகளுடைய படநமும், தத்வார்த்தங்களின் உபதேசமும், இவை ஸம்யக் நடக்கும்படிப் பாகவத ஸம்ருத்தி ஏற்படக்கூடாதோ?

“நாஹம் ததாத்மி யஜமாந ஹவிர் விதாநே
ஶ்ச்யோதத் க்ருதப்லுதமதந் ஹுதபுங்முகேந ।
யத் ப்ராஹ்மணஸ்ய முகதஶ்சரதோऽநுகாஸம்
துஷ்டஸ்ய மய்யவஹிதைர் நிஜகர்மபாகை: ”॥

[யஜ்ஞங்களிலே யஜமானனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதும், பெருகும் நெய்யால் வ்யாப்தமுமான சருபுரோடாசாதி ஹவிஸ்ஸுக்களை அக்நிமுகத்தால் ஸ்வீகரித்தபோதிலும், அவற்றை அவ்வளவாக நான் ஸந்தோஷிக்கின்றேனில்லை. ஸ்வவர்ணப்ரமோசிதங்களான கர்மங்களை ச்ரத்தையுடன்செய்து, அவற்றின் பலங்களை என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து ஸந்துஷ்டராக நிற்கின்ற ப்ராஹ்மணர்களுடைய ப்ரதிகபளத்தையும் புஜிக்கின்ற முகத்தால் அதை ஸ்வீகரிக்கின்றதுபோல் முன்சொன்ன ஹவிஸ்ஸை ஸ்வீகரிக்கின்றேனில்லை.]

என்றிப்படி வைகுண்டநாதன் திருவுள்ளம் ஸ்ரீபாகவதத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகள் விஷயமாகப் பகவாந் ஸந்நிதிகளில் பகவத் ப்ரஸாத மெனப்பட்டது உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றதா? மடங்களும் ஆலயங்களும் ஜநங்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கத்தக்க ஸ்தாநங்களாகவேண்டும்.

கலா வைஷம்யம். இன்னும் நம்மிராமாநுஜன் தர்சநத்தைப் பரர் பரிஹஸிக்கும் வண்ணம் செய்துவிட்ட கலா வைஷம்யத்தை, அந்த வைஷம்யத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கும் புருஷர்கள் த்யாகம் செய்யமாட்டாரே? யுத்தம் தெரிந்தவர்கள் யோதர்களாய் நின்றால் ஒரு பாரதம் எழுதலாம். அவர்கள் தர்மமார்க்கத்தை அநுகரணம் செய்வதாக எண்பிக்கக்கூடும். மோஹவ்யாப்தராயும் பத்தவைரர்களாயும் தமோகுண ப்ரகடநார்த்தம் குமார்க்கத்தில் பரஸ்பரம் ஹிம்ஸிப்பவர்கள் ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயிகளென்றால் ராமாநுஜன் சிரிக்கமாட்டாரோ?

ஸம்ப்ரதாய பேதங்கள் உண்டானால் வாதங்களால் பரபக்ஷநிரஸந பூர்வமாக ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநம் அநாதிவழக்கத்தில் சேர்ந்தது. ஸர்வஸாங்கர்ய காலம் வந்துவிட்ட தாகையால் வாதங்கட்கு இப்போது அவ்வளவாக அவகாசமில்லை. ஸ்வபக்ஷத்துக்கும் பரபக்ஷத்துக்கும் அநுகூலமாயுள்ள விஷயங்கள் அறியாதவராய்க் கேவலம் தாம் கொண்ட அகாரண விச்வாஸங்களின் நிமித்தம் பரர்க்குப் பரிபவம் செய்வதையே புருஷார்த்தமாய் எண்ணும் ஜநங்கள் எப்போது பாரங்கியடையவர்? அதைப்பற்றிச் செங்குன்றம் க்ராமவாஸியான கரிச்சங்கால் கிடாம்பி ஸுந்தராசார்யர் என்றொருவர் எழுதிய கடிதத்தை இங்கே வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. அவரிடம் ஒரு தென்கலை வைஷ்ணவர் வந்து வடகலை ஸம்ப்ரதாய தூஷணையையும், தேசிகன் நிந்தையையும் விஸ்தாரமாகச் செய்து, தம்முடைய வாதத்துக்கு ப்ரத்யுத்தரம் அபேக்ஷித்தனராம். ஜ்ஞாநாபாவத்தால் தாம் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாமல், தூஷகருடைய வாதங்களையும் அவர் காட்டிய ப்ரமாணங்களையும் நமக்கு எழுதியிருக்கிறார். 'இக்கடிதம் அச்சிட்டால் 12 - பக்கம் கொள்ளும்; 'இன்னும் வரு'மென்றும் எழுதியிருக்கின்றார். இத்தூஷணைகளைத் தேசிகபக்தர்களான

பண்டிதர்களுக் கனுப்பினல் ப்ரத்யுத்தரம் மிகவளரும். இவ்வண்ணம் கலாவைஷம்யத்தை விஸ்தரிக்க இப்பத்ரிகை பிறக்கவில்லை. தூஷணகட்கு ஸமாதாநத்தை வேண்டிப் பெருமாள் கோவில் முதலான ஸ்தலங்களில் [வஸிக்கும் தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தரான பண்டிதர்களிடம் அவர் சென்று அவர்களைக்கேட்டால் அவர்கள் தினவறச் சொல்வார்கள்.

ஆனலும் ஆபாதமாக நமக்குத் தோன்றும் சில விஷயங்களை எழுதுகின்றேம். ப்ரமாணங்களாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்லோகங்கள், ப்ரமாணங்கள் தாமோ என்பதை நாமறியோம். வடகலையார் பின் குறித்தவண்ணம் ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும் என்பதை மாத்ரம் காட்டுகின்றேம். வாத்ஸல்ய - சப்தத்துக்குத் தோஷஹோமத்வத்தை - தோஷாதர்சித்வம் - என்று இரண்டர்த்தம் ஏற்பட்டதாகில், ப்ரகரணநுஸாரியாக இரண்டும் ஏற்படும். சில ப்ரமாணங்களில் தோஷபோக்யதை என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டாலும் இதரார்த்தம் நிரஸ்தமாகாது. பட்டர் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் வத்ஸலஃ எனும் சப்தத்துக்கு ப்ரீதிகொண்டவன், அதாவது, பக்தரிடம் விருப்பம் கொண்டவன் என்றும், அவிஜ்ஞாதா எனும் சப்தத்துக்குத் தோஷாதர்சீ என்றும் அர்த்தம் செய்கின்றூர். மேலும் இங்கே "ஸம்ஹ்ருஷ்டோ ந்ருஃ வஹ்ருஷ்ஃ" எனும் கடவல்லீவாக்யம் எடுத்தது உசிதமன்று. நதம் தாவிஜ்ஞவத்தை எனும் பதங்கள் முன் 5-வது வாக்யத்தில் இருக்கின்றன. அதற்கு சங்கராசார்யர், பூர்வ நிர்த்திஷ்டனுன பூதபவ்யங்களுக்கு ஈச்வரனை அறிந்த பிறகு, ஸ்வாத்மாவை ரக்ஷிக்கவேண்டுமெனும் இச்சையற்றவனுகிருன் என்று அர்த்தம் செய்கிறூர். ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி, அதற்கு ஆத்மாவையும் ஈச்வரனையும் அறிந்தவனை நிந்திக்க வேண்டாமென்று பொருள்படுத்துகிறூர். அதே பதங்கள் 'ஸம்ஹ்ருஷ்டோ ந்ருஃ' எனும் வாக்யத்தில் வருகின்றன. சங்கராசார்யர் பூர்வவத் அர்த்தம் செய்கின்றூர். ஆனல் ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி அர்த்தவிவரணம் செய்வதில் 'ஹ்ருதஹவ்ய ஸ்ரவ்யாதேவ வாத்ஸல்யாதிசயாத் தேஹமதாநவி தோஷாத் ஹோமத்வதயாவஸ்யதி' என்று சொல்லுகிறூர். இதனல் வாத்ஸல்ய சப்தத்துக்குத் தோஷபோக்யத்வம் அர்த்தமாகாது. இரண்

டும் காரணகார்யங்களாக முடியும். அதுவும் சரீரமத தோஷம் வரையிலுமேயாகும். பாஷ்யகாரர் தேசிகனைக் கண்டிக்கயத்தனித்தவரல்லர். அவர் அவ்வித ஸ்மரணத்தையே மஹாபாரதமாக எண்ணியவர். வஸ்துஸ்வருபத்தில் ஈப்ºவரனுக்குத் தோஷபோக்யத்வம் இல்லை. இது அதிவாதம். அவன் அப்படிச் செய்தானாகில் லோகதந்தரமே நாசமாகும். முக்திமார்க்கமே நிஷ்பலமாகும். பர்யாயத்தில், உபாயநிஷ்டர் விஷயத்தில் ‘உதார வஹிவஹாவயொாப ஶுஷிவிநாஶஎ’ எனும் வாக்யத்தின் அதிபºயோக்திதான் தோஷாதர்ºபித்வமென்றும், தோஷபோக்யதை யென்றும் விஸ்தரிக்கப்படுகின்றது எனக்கொள்ளல் வேண்டும். ‘ஜீவஸ்யகூஷு ஙூஷொஹா ஶுº’ என்று ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருந்தால் அது அதிபºயோக்திதான். வேறுவிதமாய் அதைக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் லோகமர்யாதை ஒருக்ஷணமும் நிலைக்காது.

‘நாஸஎவஹாஷிகாரெண நவாவஸநெநநெஹதூநா ।
கெவஜுºஹெயெவாஹூ ஶுகுஹஸீஸ கஃவந ॥’

எனும் லக்ஷ்மீதந்த்ர ப்ºலோகத்தால் நிர்ஹேதுக க்ருபை ஏற்படாது. நிர்ஹேதுக க்ருபையும் வைஷம்ய நைர்க்ரண்யமும் சேர்ந்தே வர்த்திக்கும். பºரணாகத த்ராணத்தைத் தான் வ்ரதமாகக் கொண்டதாய் ராமாயணத்திலும், ஸர்வபாப விமோக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தன்னைச் சரணமடையும்படிக் கீதையிலும் கண்டோக்தமாக வருளிச்செய்த பºரண்யன், தானே ப்ரபஞ்சித்த பகவத்ºாஸ்த்ரத்தில், விஸ்தாரமாக ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வத்தை ஸாதித்து, அதற்குக் காரண மந்த்ரத்தைக் காட்டியருளி, அதன் பரிகரங்களை விºதமாகச் சொல்லியிருக்கவும், அவற்றை அநுஸரித்துத் தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரயஸார மெழுதியிருக்கவும், இவ்வளவையும் அபலாபம் செய்ய லக்ஷ்மீதந்த்ர ப்ºலோகம் ஸமர்த்தமாமோ? அப்படியாகில், ‘கூபஸோதூவஹூ, தகூவஸி, ஷுஹூºவஷி ஷு ஶெஹூவஹவதி’ எனும் ப்ºருதி வாக்யங்களால் ராமாநுஜமதம் நிரஸ்தமாகும். பகு ப்ரமாணாநுஸாரியாகத்தான் லக்ஷ்மீதந்த்ர ப்ºலோகார்த்தம் செய்யவேண்டும். ஈப்ºவரன் ஸ்வதந்த்ரன் தான். ‘ஸஹம வாநு ஷுபமெவ ஷுவ஢ாஷெ உவாயதயாதிஷ்டதி’. பக்தி ப்ரபத்திகள் அவன் காருண்யத்துக்குத்தான் வ்யாஜமாகின்றன. ஜாயமாந கடா

க்ஷமென்பதும் நிர்வ்யாஜமாய் உண்டாகில், ஈச்வரன் உன்மத்தனாவன். அதற்கும் வ்யாஜமாக ப்ராசீந ஸுக்ருதம் நிற்கும். 'ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிகோபி ஸந் । ஸம்ஸார தந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥' இத்யாதி வசநங்கள் யோசிக்கத்தக்கன.

வந்தந விஷயமாக எடுத்த ப்ரமாணங்கள், ஒரேதரம் வந்தநத்துக்கு ப்ரமாணங்களாகா. ஒரு வந்தநத்துக்குத் தசாச்வமேதாவப்ருதம் துல்யமானால், பகுவந்தநங்கள் இன்னும் பலமளிக்குமென்று ஏற்படும். பல ப்ரணமம் சொன்ன வசநங்கள் வைகுண்ட விஷயம் என்பது அபிநிவேசம விஜ்ரும்பணம். சொன்ன வசநங்கள் சிலவற்றினால் ஸக்ருதஞ்சலி தூஷிதமாகாதெனலாம்.

ப்ரமாணங்களாக எடுக்கப்பட்ட வசநங்கள் ப்ராயேண கல்பிதங்களென்று ஒரு வித்வானை நாம் கேட்டுமறிந்தோம். தேசிகனைத் தூஷித்து அவரைக் கர்ப்பநிர்ப்பாக்யரென்றும், அவந்த்யரென்றும் சொல்லத்துணிந்தவர், தேசிக பக்தரான பண்டிதர்களிடம் போய்ச் சொல்லவேண்டிய உக்திகளை, ஓர் க்ராமத்தில் சென்று, தாம் நேராகவோ, அறியாதவனென்று ஒரு புருஷனை வ்யாஜமாக்கியோ இப்பத்ரிகைக்கு எழுதுவானேன்? இப்போது தூஷிக்கப்புக்கவர், குன்றத்தூர் அய்யன், நம்பாக்கம் பாலஸரஸ்வதீ முதலானவரைக்காட்டிலும் பெரியவர் அன்று. அவர்கள் செய்யும் தூஷணைகளைத் தேசிகன் தாமே பூர்வபக்ஷமாகப் ப்ராயேண காட்டியருளியிருக்கின்றார். தேசிக பக்தர்களெனப் பண்டிதர்கள் அத்தூஷணைகளை விஸ்தரேண பரிஹரித்திருக்கின்றனர். தூஷிக்கவேண்டிய அம்சங்களெல்லாம் முன்பே ஏற்பட்டன. அவற்றுள் பரிஹரிக்கப்படாத அம்சமும் இல்லை. ப்ரமாணக்ரந்தங்களான ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ புராணங்கள், பகவத் சாஸ்த்ரம், இவற்றின் விஸ்தாரத்தால், ப்ரமாண பாஹுள்யத்தை யோசித்தும், ச்ருதி, ச்ருத்யநுஸாரியான ஸ்ம்ருதி, இவற்றை அநுஸரித்த மற்ற ப்ரமாணங்கள் - இவை காட்டும் வழியை அநுஸரித்தும், தேசிகன் க்ரந்தங்கள் ப்ரவர்த்தித்தன. விவாதம் ஸமர்களிடம் சோபிக்கும்.

இதை வருந்தி எழுதுகின்றோம். இவ்வருத்தத்துக்கு நாம் காரணம் கொடுத்தோமில்லை. ஒவ்வொரு ஸம்ப்ரதாயஸ்தரும்

அவ்வவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் விச்வாஸம்கொள்ளக் குறையில்லை. வாதாபேக்ஷையிருந்தால் வாதிஹம்ஸாம்புதாளிடம் செல்லவும். அநதிகாரிகளிடம்போய் அவர்களுடைய ஆசார்ய தூஷணையைச் செய்வது நிந்திக்கத்தக்க விஷயம். ராமாநுஜ தர்சநத்துக்குப் பரரால் பரிபவம் வந்தால் தேசிகன் வேண்டப்படுகின்றார். அப்போது ஸ்ரீரங்கநாதனும் அவரை வேதாந்தாசார்யரென்று நாமமிட்டழைத்தனர். ஸ்ரீரங்கநாயகியும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரென்று நாமஞ்சாற்றினர். அவர்செய்த தர்சநோபகாரத்தை ஸ்மரித்துத் தொட்டாசார்யரும் "சுவர்ணித ஸம்வ்யாநாயை ரவிஜித யதிராஜ ஸூக்திதாத்வைய: । சுஶீதகாந்த்யஷ்டிமயிவெஷ ரமணே உவெந்த்ர நாமஸாம்தாயெய:॥" என்றருளிச்செய்தார். லோகமெங்குமறிய வித்வத் கோஷ்டிகளால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமென்று பிருதளிக்கப்பட்டவரும், ஸர்வாசார்யர்க்குள்ளும் பாண்டித்யத்தாலும், கவித்வத்தாலும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸமாதிகரற்றவரென்று மஹாகவி வெங்கடாசார்யரால் கொண்டாடப்பட்டவரும், ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டருமான தேசிகன் மந்தசித்தரால் தூஷிக்கப்பட்டாராகில், அவர் பக்தர் தூஷகரைப்பற்றி "பௌவ்யாநந்யமோஹாதி ஶோமோஹந வ்யாக்யாநீதி உநீஷிணா । ஸுதரா உநுகம்பேத நரகாவிஷ்டமிம் யநம் ॥" எனும் வசநங்களைச் சிந்திக்கத்தக்கவர்.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரியை நம:

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஶ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஶாஸ்த்ர வஶ்யதை.

யம் நித்யம் நாதயஜ்ஞ ஹி மஹ மஹ்யோऽபி நிதேந நிதேந ।
ப்ரத்யூஷா ஸந்த்யே தம் நமோ: பாதஸ் தேவம் ஸமிநாऽந்யதாஸ ॥

ஸ்வீக்ருத்ய யாந ஞ்ருஷா ப்ரஜய ஸமயே ஜீவநிவஹாந்
தயாலேர்யஸ்ய யஸேஹ்ய: கரணதநயோம் விதாதி ।
தத்விஶேஷா: ஶ்ராணம் ஶமகி நியோகமெ ஹிதவபோ:
ஸகலேஶ: ஶாஸ்த்ர நியமதர நஃ பாதயதா ॥

ஸதேஸ ஸதஸஸ்தயே ச நம:

பரம காருணிகனான ஸ்ரிய:பதியினால் த்ரிகால ஜ்ஞாநிகளாயுள்ள மஹர்ஷிகளையும் பூர்வாசார்யர்களையும் நிமித்தமாகக் கொண்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் விதி நிஷேத ஸம்பந்தங்களான விஷயங்களுள் சிலவற்றை யதாமதி ஸங்க்ரஹித்து இப்பொழுது இவ்விடத்தில் அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்யத் துணிகின்றேன். இந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு பாகவத நியமநம் காரணமே தவிர அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் காரணமன்று. இக்காலத்தில் நடைபெற்றுவரும் சில அநுஷ்டாநங்களின் ஶாஸ்த்ர விருத்த ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்படி நேர்ந்தால், அதை இதம் பரமாகச் செய்யப்படும் பரீவாதமாக நினையாமல், நிர்ப்பந்த வஶாத் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டதாகவே கருணாநிதிகளாக இருக்கும்

மஹாங்களெல்லாரும் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும். ஒருகால், அடியேனுடைய இந்த ப்ரவ்ருத்தி, ஶாஸ்த்ரோக்த தர்மங்களை ஆத்யந்திகமாக அநாதரிக்கும் சிலரை அவைகளின் அநுஷ்டாநத்தில் அபிருசி யுள்ளவர்களாகச் செய்து, அவர்களுக்கு அவைகளில் ஒருவித ஶாஸ்த்ரீய ப்ரவ்ருத்தியை ஜநிப்பித்தால், அது, 'நித்யஞ்ஜநௌஷதியின் மூலம் தனக்கும் அகப்படுமோ?' என்று நிர்வேதத்துடன் தேடித்திரியும் ஓர் அந்தகனுக்கு நிதியே காலால் இடறி அகப்பட்டாற்போல, மஹத்தான ஸந்தோஷத்திற்கு ஹேதுவாகுமே தவிர, எவ்வித பேரகத்திற்கும் காரணமாகாது.

இக்காலத்தில் ஶாஸ்த்ரோக்த தர்மங்கள் அநேகமாக லோபத்தை அடைந்துவிட்டன. தேஹாதிரிக்தமான ஆத்மா வொன்று உண்டென்றும், அதன் உஜ்ஜீவநத்தைத் தேடுவதே தமது தர்மங்களுள் அந்யதமமென்றும், ஸர்வேஶ்வரனாகவும் ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் பரமாத்மா ஒருவன் இருக்கிறான் அவனுடைய த்ருப்தியே நமக்கு உத்தேஶ்யமென்றும், இத்யாதியான நினைவே லுப்தமாகிவிட்டது. வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களெல்லாம், கரைபுரண்டு எவ்வித நையத்யத்திற்கும் உட்படாமல் அதிகாரி அநதிகாரி வரம்பின்றிக்கே மனம்போனபடியெல்லாம் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறவையாகவும், சில தர்மங்கள் ஆத்யந்திகமாக அநாத்ருதங்களாகி வெளியிற் ப்ரசாரம்பெறுமல் தர்மஶாஸ்த்ர புஸ்தகங்களில் மாத்திரம்காணப்படுமவையாகவும், மற்றும் சில ஶாஸ்த்ரோக்த விதிக்கு விருத்தமாக அந்யதா க்ருதங்களாகவும், அதிமாத்ரம் அவ்யவஸ்திதங்களாகத் தடுமாறி நிற்கின்றன. பாஷாந்தரத்தில் ஒருவித ப்ராவீண்யத்தை ஸம்பாதித்தவர்களுள் சிலர், ஶாஸ்த்ராவலம்பத்தைக் கைவிட்டு, ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக உபசீயமாந ஐஹிகஶ்ரேயஸ்ஸை யுடையவர்களாய், தமது அல்ப புத்தியின் பலத்தைக் கைப்பற்றி ஊஹாபோஹ பாவனைகளைச் செய்து, ஸ்ரீ கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் ஸ்ரீ பகவானால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள் போல, ஜகத் ஸ்வபாவஜ மென்றும், ப்ரத்யக்ஷ த்ருஶ்யங்களான பதார்த்தங்கள் தவிர மற்றொன்றும் இல்லை யென்றும், கர்மாநுஷ்டாநங்களெல்லாம் அஸம்பத்தங்களென்றும் இத்யாதியான அநேக அபஸித்தாந்தங்களைச் செய்துகொண்டும், காமோபபோகமே பரமபுருஷார்த்த மென்றெண்ணி ஆஶாபாஶ ஶதங்களால் பத்தர்களாய்க் காமக்ரோதபராயணர்களாய் அர்த்தஸஞ்சயம் செய்

வதையே பெரிதாக நினைத்துக்கொண்டும், புருஷோத்தமனுடைய அவதார சேஷ்டிதங்களின் விஷயமாகக் குயுக்தி ஶதங்களால் தோஷத்தை ஆரோபித்துக்கொண்டும் ஶாஸ்த்ரீய தர்ம பராங் முகர்களாய் ஜீவித்து வருகிறார்கள். இவர்கள், தமது அநுபவ பலத்தை நிதர்ஶநமாக்கி, 'ஶாஸ்த்ர விருத்தாநுஷ்டாநம் ஐஹிக ஶ்ரேயோபிவ்ருத்தியை ப்ரதிபந்திக்காது, அத்ருஷ்ட பலத்தை நம்பிப் பேசுமவரெல்லாம் அஜ்ஞாநாவ்ருதர்களாய் ப்ரஜைகளை வீணில் வருத்துகிறார்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, தாம் பதந மடைவதல்லாமல் அஶிக்ஷித மதிகளான ஸாமாந்ய ஜநங்களையும் அத:பதநமடையும்படி செய்கிறார்கள். மற்றும் சிலர், ஶாஸ்த்ர பந்தத்திற்கு உள்ளடங்கி நடக்கும் ஜநங்களைப்பார்த்து ஶோகித்து, 'ஜகத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு ப்ரத்யூஹங்களாக இருக்கும் இவர் களை எவ்விதத்தில் நிவ்ருத்திக்கலாம்?' என்று ஆலோசித்து, ஶாஸ்த்ர ஶைதில்யத்தை ஶாஸ்த்ரமென்னும் வ்யாஜத்தைக்கொண் டே ஸம்பாதிக்கவேண்டு மென்றெண்ணி, ஜாதிஸாங்கர்ய கரங் களான அநேக துரநுஷ்டாநங்களுக்கு ஶாஸ்த்ர ஸம்மதியைக் கல் பித்து, வ்யாதியினால் வருந்தும் ஶிஶுவுக்குக் கைப்புள்ள ஔஷ தத்தை ஶர்க்கரையில் மறைத்துக்கொடுக்கும் மாதாவைப்போ லத் தம்மைப் பாவித்துக்கொண்டு ஹிதபுத்தியினால் ஜநங்களை சீர்திருத்த ப்ரயத்நப்படுபவர்கள்போலக் காட்டிக்கெடுக்க ப்ரயத் நப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு நாம் சொல்லும் ஸமாதாநம் முழு வதும் பதிரஜாபமாகுமே தவிர இஷ்ட ப்ராப்தியின்பொருட்டா காது என்பது நிஶ்சயம்.

"𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய பகவானே இந்தத் துர்தஶையை நிவர்த்திக்கவேணும். ஆனாலும்,

"𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿 𑌨 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍋𑌷𑌃 ?"

என்னும் ந்யாயத்தை அவலம்பித்து அடியேன் அவர்கள் செய் யும் ஆக்ஷேபத்திற்கு யதாஶக்தி ஸமாதாநம்சொல்ல யத்நிக்கின் றேன்.

ஶாஸ்த்ர மென்பது, பகவதாஜ்ஞா ரூபங்களான ஶ்ருதி ஸ்ம் ருதிகளுக்குப் பெயர்.

"𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌮𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾"

என்று ஸ்ரீ பகவானே சொல்லியிருக்கிறான். ஶ்ருதி யென்பது - வித்யாத்மகமாகவும் மந்த்ர அர்த்தவாதாத்மகமாவு மிருக்கும் வேதத்திற்குப் பெயர். ஸ்ம்ருதியென்பது - தர்ம ஶாஸ்த்ர இதிஹாஸ புராணங்களுக்குப் பெயர். நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மத்திற்கு இவையே ப்ரமாணங்களாகின்றன. முதலில் ஶ்ருதியும், அதற்கு அடுத்தபடியாக ஸ்ம்ருதியும், பிறகு ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளின் அர்த்தத்தை ஸரிவர அறிந்திருப்பவர்களின் ஶீலமும், ஸாதுக்களின் ஆசாரமும் யதாக்ரமம் ப்ரமாணங்களென்றும், இப்படிப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் அகப்படாத ஸமயங்களில் அநுஷ்டாதாக்களின் மநஸ்வின் ருசியே தர்மமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

"𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌖𑌿𑌲𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌶𑍀𑌲𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑍍 ।
𑌆𑌚𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ॥"

என்று மநுவும்,

"𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌜𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥"

என்று யாஜ்ஞவல்க்யரும் இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஶாஸ்த்ரம், ஜகத்தின் தத்வத்தைப் போதிப்பதுடன், நாம் தினந்தோறும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்களிற் சில நியமங்களையும் போதிப்பிக்கின்றது. ஜந்மாந்தர கர்மத்திற்கு அநுகுணமாக நாம் சிற்சில வர்ணங்களில் பிறப்பை அடைகிறோமென்றும், அந்தந்த வர்ணத்திற்கு அநுரூபங்களான சிற்சில ஸம்ஸ்காரங்களை நாம் பெறவேண்டுமென்றும், வயஸ்ஸுக்கும் யோக்யதைக்கும் அநுகுணமாகச் சில ஆஶ்ரமங்களை விதித்து, அந்தந்த ஆஶ்ரமத்திற்கு உரிய தர்மங்களைச் செய்ய வேண்டு மென்றும், இப்படிப்பட்ட அநுஷ்டானங்களுக்கு லோபமேதாவது ப்ரமாதாதிகளால் ஸம்பவித்தால் அதற்கு நிஷ்க்ருதியாகச் சிற்சில ப்ராயஶ்சித்தங்களைச் செய்ய வேண்டு மென்றும் இந்த ஶாஸ்த்ரம் விதிக்கின்றது. இப்படி ஶாஸ்த்ரம் விதிப்பதை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு, அதன்படி யதாஶக்தி அநுஷ்டித்துவர நாம் முயலவேண்டியதுதான் நமது தர்மம் என்று நமது ஸித்தாந்தம் சொல்லுகின்றது.

ஆனல்,

“ 𑌏𑌕𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌬𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌹 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌮𑍍 ॥ ”

என்கிறபடி ‘ஶாஸ்த்ரங்கள் பலவாக இருக்கிறபடியால், அவைகளுள் எதற்கு ப்ராமாண்யத்தை நாம் அங்கீகரிப்போம்?’ என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கலாம். ஶாஸ்த்ரங்கள் பலவுண்டு என்பதும், அவைகளிற் சிலவற்றுற் சொல்லப்படும் விதிநிஷேதங்களிற் சில மற்றவைகளில் காணப்படவில்லை யென்பதும், உண்மையே. இந்தக் காரணத்தினல் ஶாஸ்த்ரமே அநுபாதேயமென்று சொல்வது ந்யாய்யமாகாது. ப்ரம விப்ரலம்பத்திற்குப் பாத்ரமல்லாத மஹர்ஷிகள், பகவத் ப்ரேரிதர்களாய் ஜகத்தின் ஹிதத்தின் பொருட்டு ஶாஸ்த்ரங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறர்கள் என்பது உண்மையாக இருந்தால், அவர்கள் நாம் மோஹிக்கும்படி பரஸ்பர விருத்தங்களான ஶாஸ்த்ரங்களைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்றே நாம் நினைக்கவேண்டும். ஶாஸ்த்ர கர்த்தாக்களின் அபிப்ராயத்தை ஸரியாக்த் தெரிந்துகொள்ள வொட்டாமல் தடுக்கும் நமது அஜ்ஞதையே இம்மாதிரியான விரோதத்தைத் தோற்றுவிக்கலாம்.

ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை எவ்வித விரோதமுமின்றிக்கே நாம் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு, நமது பூர்வாசார்யர்களும் வைதிக ஸார்வபௌம ப்ரப்ருதிகளான மஹான்களும், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளின் அர்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து வெளியிட்டிருக்கிறர்கள். அப்படி வெளியிட்டிருக்கும் அர்த்தத்தை நாம் ஆதரிக்காமலிருப்பது யாருடைய தோஷமாகும்? விகத மத்ஸரர்களாகவும் நிரஹங்காரர்களாகவும் டம்பாதிகளால் வர்ஜிதர்களாகவுமுள்ள அத்யாத்ம வித்தமர்கள், ஶாஸ்த்ரங்களுள் ஆபாததஃ தோன்றும் விரோதத்தை உள்ளபடி ஸமந்வயம் செய்ய ஶக்தர்களே. ஸ்ரீ பகவத் கீதை யென்னும் ஶாஸ்த்ர ரத்நத்தின் அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கும் மஹான்களுடைய ப்ரபாவத்தை இதற்கு நிதர்ஶநமாக நாம் பார்க்கலாம். ஸ்தூலமாகப் படிக்குமவனுக்கு, இந்தக் கீதா ஶாஸ்த்ரம் பூர்வாபரவிருத்தம் நிரம்பினதும் எவ்வித நிஷ்கர்ஷமுமில்லாததும் உந்மத்த ப்ரலபிதத்தை அநுகரிப்பதும் போலத் தோன்றும். மஹா ஜ்ஞாதாக்களென்றும் நமது தேஶத்துப்

பண்டிதர்கள் போல விவேகசூந்யர்களாக இல்லாமல் குணதோஷ விவேசநத்தில் விசேஷித்த ஒரு திறமையை உடையவர்களென்றும் ஆதுநிகர்களால் கொண்டாடப்படும் பாச்சாத்ய வித்வச்சிரோமணிகள், இந்தக் கீதா சாஸ்த்ரத்தைப் படித்துவிட்டு,

“ வ்யாமிச்ரேணேவ வாக்யேந புத்திம் மோஹயஸீவ மே ”

என்று அர்ஜுநன் கதறினது போலப் பிதற்றுவதை நாம் பார்க்கவில்லையா? குயுக்தி சதங்களைக் கல்பித்துக்கொண்டு, ‘கீதையின் ஏகதேசம் மட்டில் ஸ்ரீ பாரத ஸம்பந்தம் பெற்றது, மற்றவை முழுதும் ப்ரக்ஷிப்தம்’ என்றும், ‘அதற்கு இந்தப் பூர்வாபர விரோதமே சிஹ்நம்’ என்றும் இவர்கள் சொல்லித் திரிகிறார்கள். பகவத் யாமுந முநி ப்ரப்ருதிகள் இந்தக் கீதையின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்காமலும், பகவத் ராமாநுஜன் அதற்கு பாஷ்யம் விவரிக்காமலும், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அந்தப் பாஷ்யத்தின் தாத்பர்யத்தை ப்ரகடநம் செய்யாமலும் இருந்தால், இந்த அஜ்ஞர்களுடைய நிந்தைக்கு நாம் மூக பாவத்தையே ஆச்ரயித்து நிற்கும்படி ஸம்பவித்திருக்கும். தத்வ வித்துக்களான இந்தப் பூர்வாசார்யர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளை அநுஸந்தாநம் செய்யும் நமக்கு, ‘இந்தக் கீதா சாஸ்த்ரத்தைவிட அநுகதமான சாஸ்த்ரமும் உண்டோ? இதன் வைசத்யமும் நிஷ்கர்ஷமும், ச்ருத்யர்த்தத்தை போதிப்பிக்கும் மற்றை எந்த க்ரந்தத்திலும் தென்படவில்லை’ என்றே தோன்றுகின்றது. ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை யதாவஸ்திதமாக அறிந்திருக்கும் மஹான்களுடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகாமலிருக்கும் ஜநங்களுக்கு மாத்திரம், நமது சாஸ்த்ரம் வ்யாமோஹத்தை ஜநிப்பிப்பதுபோலத் தோன்றுமே தவிர, அப்படிப்பட்ட மஹான்களைத் தேடி அடைந்து,

“ தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா ”

என்கிறபடி தத்வார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்வதில் ச்ரத்தையுடனும் த்வரையுடனும் கூடியிருக்கும் பாக்ய சாலிகளுக்கு, அது, விசத தமமாகத் தத்வத்தை உணர்த்தும் சாஸ்த்ரமாகவே ப்ரகாசிக்கும். ஆகையால், நமது அஜ்ஞதை ஆலஸ்யம் இவற்றினடியாக ஜநிக்கும் துர்போதத்வத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு, நாம் சாஸ்த்ரத்தை த்யஜிப்பது ஸரியன்று. தவிரவும், நமது அசக்

தியையும் அகௌஶலத்தையும் நன்றாக உணர்ந்திருக்கும் மஹா க்ருபாளுக்களான நமது ஆசார்யர்கள்,

> "𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌬𑌹𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 -
> 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌬𑌹𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌾𑌃 ।
> 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂
> 𑌹𑌂𑌸𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌂 ।"

என்கிறபடி, நமக்கு ஆத்யந்திக நிஶ்ரேயஸத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களின் ஸாரதமமான அம்ஶத்தைத் தமது திவ்ய ஸூக்திகளினால் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறார்கள். அவைகளை ஸேவிக்கும் விஷயத்தில் ஆலஸ்யத்தை வஹித்துக்கொண்டு 'ஶாஸ்த்ரம் நிஸ்ஸாரம், அப்ரமாணம்,' என்றுசொல்வது எப்படி உசிதமாகும்?

இப்படிப்பட்ட ஶாஸ்த்ரமொன்று இருக்கலாம்; அது நமக்கு ஹிதமென்பதிலும், அதன்படி நடப்பது நமக்கு ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்குமென்பதிலும் ப்ரமாணமென்ன? விவேகிகளாகிய நாம், நமக்கு இயற்கையாயுள்ள புத்தியை ப்ரயோகித்து ஹிதாஹிதத்தை விசாரித்துகொள்ளவேண்டிய அம்ஶங்களை அறிந்து கொள்ளாமல், மூடர்கள் போல, பர ப்ரத்யயத்தினால் நயிப்பிக்கப்படுவானேன்? ஒருகால், ஆப்தர்களென்று தெரியப்பட்டுள்ள ப்ரத்யக்ஷ வ்யக்திகளை ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் ப்ரமாணமாகவும் அவர்கள் சொல்வதை ஹிதமாகவும் அங்கீகரிப்பது ஒருவாறு ஸஹ்யமானாலும் ஆகலாம்; அப்ரத்யக்ஷர்களாயும் ப்ராசீந காலத்திய அரண்ய வாஸிகளாயுமிருக்கும் தபஸ்விகளால் எழுதப்பட்டுள்ள இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை நம்புவது நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமன்றோ? இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கும் அதற்கு நியாமகனாக இருப்பதற்கும் ஒரு ஈஶ்வரன் வேண்டுமோ? என்பதையும், அப்படி ஒருவன் உண்டானால் அவனுக்கும் நமக்கும் எவ்வித ஸம்பந்தம் இருக்கக்கூடும்? என்பதையும், இவைபோன்ற மற்றை விசாரங்களையும் நமது புத்தி கௌஶலத்தைக்கொண்டு சர்ச்சைசெய்து, எவ்விதமான நிர்ணயம் நமது புத்திக்கு ஸமீசீநமாகத் தோன்றுகிறதோ அதை அப்யுபகமம் செய்வதன்றோ நமக்கு லக்ஷணமாகும்? ஆசார விஷயங்களிலும் யுக்தியுக்தங்களாகத் தோன்றுமவைகளை நாம்

அநுஷ்டிக்கக் கூடாதா? வஸ்த்ர தாரணம் முதலிய பாஹ்ய வ்யாபாரங்களிற்கூட பாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்று நம்பி, அந்த பரம்பரையாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் கட்டுப்பாடுதாளு ஆத் மோஜ்ஜீவந ஸாதநமாகப் போகின்றது? இவ்வித கட்டுப்பாடுகளின் றிக்கே ஸ்வச்சந்தமாக ஜீவித்துவரும் தேஶாந்தர வாஸிகளைப் பகவாந் நிராகரித்தா விடுகிருர்? உசிதாநுசிதங்களைத் தமது புத்தியால் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டும், தமது நன்னடத்தை யாலும் மநோவ்யாபாரங்களாலும் பலவிடங்களில் பெருத்த க்யாதி பெற்றும், இதுவரையில் ஜநங்களுக்கு அஜ்ஞாதங்களாக இருந்த அநேக நூதந ஶில்பங்களையும் வித்யைகளையும் ஊஹத்தி ஞல் கண்டுபிடித்து லோகத்திற்குப் பலவித ஸௌகர்யங்களைச் செய்தும் இவ்விதமாக ஜகத்திற்கு நாநாவித உபகாரங்களைப் பண்ணிவரும் பாஶ்சாத்ய மஹாங்கள் இது விஷயத்தில் நமக்கு ப்ரமாணமாகக்கூடாதா? இப்படிப்பட்ட பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டாநத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் த்யஜித்துவிட்டு இந்த ஶுஷ்க ஶாஸ்த்ரத்தை நாம் என் அநுஸரிக்கவேணும்?

தவிரவும், இந்த ஶாஸ்த்ரம், ப்ரத்யக்ஷ விருத்தங்களான அநேக விஷயங்களைப் போதிக்கின்றது. நம்மால் ப்ரத்யக்ஷீ கரிக்கக்கூடாத தேவதைகள் பூதங்கள் பித்ருக்கள் முதலிய சில ஜீவகோடிகள் உண்டு என்றும், அவர்களுக்குச் சில ப்ரகாரங்க ளில் நாம் ருணிகளாக இருக்கிறுேமென்றும், அவர்களை உத்தே ஶித்து நாம் செய்யும் தாநங்கள் அவர்களுடைய த்ருப்தியின் பொருட்டு ஆகின்றனவென்றும், இப்படிப்பட்ட யுக்த்யஸஹங்க ளான பரஶோத அம்ஶங்களைப்பற்றிப் பேசி, நம்மை ஐஹிக போ கங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தித்துக் கொள்ளும்படியும், கண்காணுத ஓரிடத்திலுள்ள சில போகங்களில் விஶ்வஸிக்கும்படியும் இந்த பாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றனவே! தவிரவும், இவைகளின் அநு ஷ்டாநத்திஞல் ஸத்ய பலமொன்றும் லப்தமாகவில்லை; ப்ரத் யுத பெரிய அஸௌகர்யங்களுக்கும் துஃகாவஹங்களான சில வ்யா பாரங்களுக்கும் இடமுண்டாகின்றது. அநேகவித மூடநியமங்க ளுக்கு நம்மை ஆளாக்கி, தேஶாடநம் செய்யமுடியாமலும், அங் கங்கே காணப்படும் லௌகிக ஸாமர்த்யாதிகளைத் தெரிந்துகொ ள்ளமுடியாமலும், இதர தேஶவாஸிகளுடைய ஸௌஹார்த்தத் திற்கும் ப்ரீதிக்கும் நம்மைப் பாத்ரமாக்கிக் கொள்ளக்கூடாம

லும், கூப கூர்மம் போல இருந்தவிடத்திலேயே இருந்து அழியும் படி செய்கின்றதே! இவ்வளவு தீங்குகளுக்குக் காரணமாயுள்ள அநாவஶ்யமான இந்த ஶாஸ்த்ர பந்தத்தை நாம் ஏன் அங்கீ கரிக்கவேணும்? என்று ஆதுநிக பாஶ்சாத்ய வித்யா நிஷ்ணாதர்க சில மஹாங்களுடைய ஆக்ஷேபம்.

இந்த ஆக்ஷேபம் யுக்தி ஸஹமா என்பதைச் சற்று ஆலோசித்துப் பார்ப்போம். பூர்வபக்ஷிகளால் அவலம்பிக்கப்படும் இந்த யுக்திவாதம், ப்ரத்யக்ஷ கோசரங்களான விஷயங்களில் மாத்திரம் அந்வயிக்குமே தவிர, ப்ரத்யக்ஷாகோசரங்களான அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் அந்வயிக்காது என்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்ள வேணும். “𑌕𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨𑍋𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌰𑍈𑌰𑌨𑍍𑌯𑍈𑌰𑌾𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇. 𑌤𑍈𑌰𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍈𑌰𑌾𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍” என்று ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் சொல்லியிருக்கிறபடி, புருஷமதி வைரூப்யத்தினால் தர்க்கத்திற்கு ப்ரதிஷ்டிதத்வம் ஒருகாலும் சொல்லமுடியாது. ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இந்த அர்த்தத்தை விஶதமாகக் காணலாம். முதல் அத்யாயம் ஶாஸ்த்ர யோநித்வாதிகரணத்தில், ‘ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மம் அநுமாநத்தினால் ஸாதிக்கக் கூடியதாதலால், அதுவிஷயத்தில் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை’ என்று வாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிக்கு, ‘அத்யந்தம் அதீந்த்ரியமாக இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாது; ஆகையால், ஶாஸ்த்ரமொன்றே அது விஷயத்தில் ப்ரமாணம்’ என்று ஸ்ரீ வ்யாஸர் நன்றாக விஶதீகரித்திருக்கிறார். இரண்டாவது அத்யாயம் விலக்ஷணத்வாதிகரணத்திலும், ஸ்ம்ருதி விரோதவாதியானவன் தர்க்கத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு, ‘ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்ம கார்யத்வம் உபபந்நமாகாது’ என்று செய்யும் பூர்வபக்ஷத்திற்கு, ‘𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁’ இத்யாதி ஸூத்ரங்களினால் ஸமாதாநம் சொல்லிக்கொண்டு வருகையில், ‘𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍’ என்னும் ஸூத்ரத்தினால் தர்க்கம் அப்ரதிஷ்டிதமென்றும், ஶ்ருதிமூலமான ப்ரஹ்மகாரண

வாதமே ஆப்ரயிக்கத்தகுந்தது என்றும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பாப்சாத்ய வித்வாங்களும் அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் இம்மாதிரியான ஸித்தாந்தத்தைச் செய்திருப்பதை எல்லாரும் பார்த்திருக்கலாம். ஆகையால், பூர்வபக்ஷிகள், ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமாகாத வஸ்துவே இல்லையென்றுவது, இல்லாவிட்டால் தர்க்கத்தை த்யஜித்து பாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்றுவது ஒத்துக்கொள்ளவேணும். ப்ரத்யக்ஷ அகோசர வஸ்துவை லோபம் செய்ய அவர்கள் இஷ்டப்படாதவர்க ளாதலால், ஶாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யத்தை அவர்கள் அங்கீகரிக்கும்படி ஸம்பவிக்கின்றது.

“ ஜஜ்ஞா தவாऽத்ரு ஹவதீ விஷிதா த்ரயீ ஸா
தாம் ஹி வ்ரோண ஶுவஜஷு ஙதீஂஷ்ரியெஉயெஃ ।
ஆஹாஸஹுய ஶஹிபாஜ்வாணீ ஷொஷெ -
ரெஷா த ஷொஷஙஹிதா ஶஹிதா வாணீ ॥ ”

என்று ஸ்ரீ கூரேஶன் இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறுர்.

இந்த பாஸ்த்ர ப்ராமாண்யம் கேவலம் ப்ரஹ்ம விஷயகம் மாத்திரமன்று ; இந்த லோகத்தில் நாம் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய ஆசாரத்திலும் அதற்கு ப்ராமாண்ய முண்டு என்பது நமது ஸித்தாந்தம். ‘ கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதியை எந்த விதமாக ஏற்படுத்தலாம்?’ என்னும் இந்த விசாரம், அநேக தேஶங்களில் அநேக மஹான்களால் பஹு காலமாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனல், அப்படிச் செய்யப்பட்ட விசாரம் த்ருப்திகரமான ஒரு நிர்ணயத்தைக் கொடுத்தது என்று இன்னும் ப்ரவணவிஷயமாக வில்லை. மதவிஷயமான ஆசாரங்களிலோ, ஜந ஸமவாய ஸம்பந்தங்களான கார்யங்களிலோ, ராஜநீதிகளிலோ, ஒன்றிலாவது அப்படிப்பட்ட விசாரத்தின் பலமாக, இதம் பரமாகச் சர்ச்சை செய்யும் மஹான்களுக்குள் எவ்வித ஐகமத்யமும் அத்யாபி ஏற்படவில்லை. சிலர் அநுமாந பலத்தினுலேயே இந்த வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்த வேண்டு மென்றும், சிலர் அந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்தியை அவலம்பித்துத் ததநுஸாரிகளான விதிகளைச் செய்யவேண்டு மென்றும், சிலர் தைவமொன்று உண்டு என்றெண்ணி அந்த எண்ணத்திற்கு

அநுகுணமாக அநுஷ்டாநத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டு மென்றும், சிலர் தத்வவிசாரம் செய்து அதன் ஸித்தாந்தத்தின் படிக்கு நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டு மென்றும், சிலர் லோகரீதியையும் வஸ்து ஸ்வபாவத்தையும் யதாவஸ்திதமாக ப்ரத்யக்ஷீகரித்து அதன்படி ஸித்தாந்தத்தைச் செய்யவேண்டு மென்றும், மற்றும் சிலர் விஷயஸுகாநுபவத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அதற்கு விரோதமின்றிக்கே நியமங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டு மென்றும் இவ்வாறு நாநாவிதமான முறைமைகளை ஏற்படுத்தி, ஏற்கெனவே கலங்கிக் கிடக்கும் ஸாமாந்ய ஜநங்களின் மநஸ்ஸை இன்னும் கலக்கிவிடுகிறார்கள். ஐரோப்பா முதலிய தேஶங்களில் இம்மாதிரியான தடுமாறுதலை எல்லாரும் பார்க்கலாம். அவ்விடங்களில், ப்ராயேண Machiavelli, Voltaire, Darwin முதலிய மஹாந்கள் செய்த உபதேஶத்தின் பரிபாகம் இன்னமும் காணப்படுகின்றது. நமது தேஶத்திலோ, புத்தி தௌர்பல்யத்தை அவலம்பிக்காமல் ஶாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்தே தர்மாதர்ம நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. பூர்வகாலத்தி லிருந்த மஹர்ஷிகள், அதீத அநாகத வர்த்தமாந விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் யோக ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்று, எந்த மாதிரியான தர்மாதர்ம வ்யவஸ்தை செய்தால் ஜகத்திற்கு க்ஷேமகரமாக இருக்குமோ, ஸர்வ காலத்திலும் ஸுலபமாகவே அநுஷ்டாந ஸாத்யமாகுமோ, அம்மாதிரியான வ்யவஸ்தைகளை ஶாஸ்த்ர த்வாரா வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். புருஷமதி வைரூப்யத்தினால் அடிக்கடி மாறிக்கொண்டே எவ்வித நிர்ணயத்தையும் அடையாமலிருக்கும் புத்தி ஸாத்யங்களான தர்மாதர்ம நிரூபணங்கள் எப்படி ஜகதுபகாரகங்கள் ஆகுமென்பது அடியேனைப் போன்றவருக்கு விளங்கவில்லை. ஆகைபால், அதீந்த்ரிய வஸ்துவில் ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்வதுபோல, ஆசார வ்யவஸ்தையிலும் ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாண மென்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியே வருகின்றது.

இந்த ப்ராமாண்ய விஷயமாக, நமது பெரியோர்கள் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீபகவாந், ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரஜைகளுக்கு நேரக்கூடிய விபத்துக்களை ஆலோசித்துப்பார்த்து, அப்படிப்பட்ட விபத்துக்களிலிருந்து தம்மை ஸம்ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுக்கு உபகாரகமாக ஶாஸ்

த்ரமென்னும் பெரிய தொரு அவலம்பத்தைக் கொடுத்திருக்கிறுன். அந்த ஶாஸ்த்ரத்திலிருந்தே, ப்ரஜைகள், பகவத் ஸ்வரூபத்தையும், தமக்கும் பகவானுக்கு முள்ள ஸம்பந்தத்தையும், தாம் இந்த லோகத்தில் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மாதர்மங்களின் நிர்ணயத்தையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயங்களில், ஶாஸ்த்ரம் சொல்வதே, பர்யவஸாநத்தில் ஹிதமாகுமே தவிர, தர்க்கத்தை அவலம்பித்து யுக்திவாதங்களினுற் செய்யப் படும் நிர்ணயங்கள் ஹிதங்களாகா.

"ஶ்ருதிஃ ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா"

"ஶாஸ்த்ர யோநிம் ஜநார்தநம்"

"தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ"

இத்யாதியான வாக்யங்கள் இதற்கு ப்ரமாணங்கள். ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களுள் ஶ்ரேஷ்டரான மநுவும், ஶ்ருதியும் ஸ்ம்ருதியுமே தர்ம நிர்ணயத்திற்கு முக்ய ஆதாரங்க ளென்றும், அவைகளிற் சொல்லப்பட்டுள்ள நிர்ணயங்களை ஹேதுவாதங்களைக் கொண்டு ஆக்ஷேபிக்கக்கூடா தென்றும், அப்படி ஆக்ஷேபித்து அந்த நிர்ணயங்களுக்கு அப்ராமாண்யத்தைக் கல்பிக்கு மொருவன் நாஸ்திகவானுய், ஸாதுக்களால் த்யஜிக்கத்தகுந்தவனுவனென்றும்,

"ஶ்ருதிஸ்து வேதோ விஜ்ஞேயோ தர்மஶாஸ்த்ரம் து வை ஸ்ம்ருதிஃ।
தே ஸர்வார்தேஷ்வமீமாம்ஸ்யே தாப்யாம் தர்மோ ஹி நிர்பபௌ॥
யோऽவமந்யேத தே மூலே ஹேதுஶாஸ்த்ராஶ்ரயாத் த்விஜஃ।
ஸ ஸாதுபிர்பஹிஷ்கார்யோ நாஸ்திகோ வேதநிந்தகஃ॥"

இத்யாதி ஶ்லோகங்களினுல் வெளியிட்டிருக்கிறுர். ஸ்ரீ பட்டரும்,

"ஹந்தும் தமஸ்ஸதஸதீ ச விவேக்தும் ஈஶோ
மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி।
தேநாவலோக்ய க்ருதிநஃ பரிபுஞ்ஜதே தம்
தத்ரைவ கேऽபி சபலாஃ ஶலபீபவந்தி"

[பரம காருணிகனுன ஸ்ரீ பகவாந் அஜ்ஞாந ரூபமாகிய அந்தகாரத்தை நிவ்ருத்திக்கும் பொருட்டுப் பெருவிளக்கைப் போன்ற

ஶாஸ்த்ரத்தை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறான்; பாக்யாதிகரான சிலர் அந்தத் தீபத்தைக் கைப்பற்றி ஸதஸத் விவேசநம் செய்து எம் பெருமானை அநுபவிக்க, துஷ்க்ருதிகளான சிலர் விட்டில்கள்போல விருத்த ப்ரதிபத்தி செய்து அதிலேயே நஶிக்கிறார்கள்] என்று ஸ்ரீரங்க ராஜ ஸ்தவத்தில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகனும்,

“ சக்ஷுஷ்மந்த ஶாஸ்த்ரேண ஸ்ரீமாந் ஸாஹித ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல விவேசிந: ப்ரஜாநாம் ஶாஸ்த்ரதீபேந ஸம்ப்ரதீபேந ॥ ”

என்று இந்த அர்த்தத்தையே அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இவை யெல்லாம் பரப்ராமகமாகவாவது ஸ்துதிரூபமாகவாவது சொல்லப் பட்ட வாக்யங்களன்று; வஸ்துஸ்திதியை நமக்குத் தெளிவிக்கும் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டவைகளே. அப்படிப்பட்ட ஶாஸ்த் ரத்தை நாம் அநாதரிப்பது ஸாதுக்ருத்யமாகுமா?

இந்த மஹர்ஷிகளுக்கு யோக ஸாக்ஷாத்கார முண்டென்றும், அதனால் கேவலம் நமது மதியின் பலத்தைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப் பட்ட வ்யவஸ்தையை விட, இந்த மஹர்ஷிகளாற் சொல்லப் பட்டுள்ள வ்யவஸ்தை உபாதேயதர மென்றும் சொல்லப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட யோக ஸாக்ஷாத்கார முண்டு என்பதற்கு ப்ர மாணம் தான் என்ன? என்று கேட்கக்கூடும். அதற்கு ப்ரத்யுத்தர மாக அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளவேண்டிய அம் ஶம் அதிகமில்லை. பூர்வபக்ஷிகளால் ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொள் ளப்பட்ட பாஶ்சாத்ய ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே, அவ்விதமான ஸாக்ஷாத் காரம் ஸாத்யமென்றும், ‘நம்முடைய இந்த்ரியங்களுக்கு அகோ சரங்களான சில வஸ்துக்களுண்டு; அவைகளை ஸாக்ஷாத்கரிப் பதும் யோகரூபமான சில வ்யாபாரத்தினால் ஸாத்யம்’ என்றும் ஸ்வல்ப காலமாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். தத்வ ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞர்களுள் அதி ப்ரஸித்தரான Sir Oliver Lodge இப் பொழுது செய்துவரும் ஸித்தாந்தங்களைப் பார்த்தால், நமது யோக ஸாக்ஷாத்காரத்தை மித்யை என்று சொல்லமுடியாது; அப்படிப்பட்டவர்களின் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டாவது, நமது மஹர்ஷிகளின் உக்திகளில் இவர்கள் விஶ்வாஸத்தைச் செய்யக் கூடாதா?

“ ஹ-ஞ்கவா ஶரண்யா ஶரணாயது ஹந்யாது
கயம் வ்யவஹிதவ்ய கவயி தீவ்யரோமே । ”

என்று ஸீதா பிராட்டி கதறினது போல, ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரமாணகோடியிற் புகுந்த மஹர்ஷிகள், இப்பொழுது பாஶ்சாத்யர்களுடைய ஶலாகாபத்ரங்களைக் கொண்டு தமது போக்யதையை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளும்படி யன்றோ ஸம்பவித்திருக்கின்றது?

இப்படி ஸர்வத்திற்கும் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணமாகி விட்டால், ஹேது வாதமென்பதே நிரர்த்தகமாக ஆகிவிடுமே! வாதிக்கும்படியான திறமையையும் குணதோஷ விவேசந ஶக்தியையும் நமக்கு அஸாதாரண குணங்களாகக் கொடுத்த ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவின் அபிப்ராய மென்ன? மூடனுக்கும் விவேகிக்குமுள்ள தாரதம்யத்தை அநாதரிக்கும் இந்தச் சொல் அப்யுபகமம் செய்யத்தகுந்த தாகுமா? என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கலாம். நமது ஸித்தாந்தம் தர்க்கத்திற்கு ஆத்யந்திக ஸங்கோசத்தைக் கல்பிக்கவில்லை.

“ ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶம் ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா ।
யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: । ”

என்கிறபடி, வேத ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமில்லாத விடங்களிலெல்லாம் தர்க்கத்திற்கு ப்ரசாரத்தை நாம் அங்கீகரித்திருக்கிறோம். வேத விருத்தங்களான அநுமாநங்களில் மாத்திரம் தர்க்கத்திற்கு அவகாஶமில்லை யென்று ஏற்படுகின்றது. வேத ப்ராமாண்யத்தை அங்கீகரிக்காதவர்களுக்கு, அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஸம்யக் ஜ்ஞாநத்தைப் போதிப்பிக்கும் விஷயத்திலும், நமது ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆபாதத: விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் வாக்யங்களை ஐககண்ட்யம்செய்து ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெளியத் தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்திலும், தர்க்க கௌஶலம் அபேக்ஷிதமே. இப்படி தர்க்கத்திற்குப் பூர்ண ப்ரசாரம் இருக்கிறபடியால், ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்ய அப்யுபகமம் புத்தி மாந்த்யத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடியது என்று சொல்வதற்கு அவகாஶமில்லை.

நமது ஶாஸ்த்ரம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தங்களான சில அம்ஶங்களைச் சொல்லுகின்றது என்று சொல்வது ஸரியன்று.

பித்தோபஹதனுக்குப் பால் கைக்குமாறுபோல தோஷதுஷ்டர்களாக இருக்கும் நமக்கு ஶாஸ்த்ரம் ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமாகத் தோன்றுகின்றதே தவிர, ஶாஸ்த்ரம் சொல்வது பொய் என்று சொல்லமுடியாது. ப்ரத்யக்ஷத்தை விஷயீகரிக்கும் நமது இந்த்ரியங்கள் பூர்ணபாடவம் பெற்றவையல்ல. ப்ரதி தினமும் ஸாமாந்ய ப்ரத்யக்ஷங்களிற்கூட நாம் தவறிப்போவதை நாம் அறிகிறோம். இப்படி ப்ராயேண நமது ப்ரத்யக்ஷம் முழுவதும் பாதிதமாகவே இருக்கிறபடியால், ஶாஸ்த்ர விருத்த மில்லாமலிருக்கு மிடங்களில் ப்ரத்யக்ஷத்தை ப்ரமாணமாகவும், அப்படி விருத்திப்பதுபோலத் தோன்றும் இடங்களில் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகவும் அங்கீகரிப்பது தான் ந்யாய்யமாகும்.

“ தேவாஶ்ச ஹவ்ய தாரோ நந தேவா ஹவ்யபுஜஃ ”

என்று நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்வது உண்மையே. தவிரவும், அஷ்டகா பார்வண ஶ்ராத்தாதிகளை நாம் செய்யவேண்டுமென்றும், அதனால் பித்ருக்களுக்கு த்ருப்தி ஜநிக்கின்றது என்றும், அவைகளைச் செய்யாவிட்டால் நமக்குத் தோஷம் ஸம்பவிக்கின்றதென்றும் நமது ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷ அதீதங்களானவை யாதலால், ஶாஸ்த்ர பலத்தினாலேயே நம்பத்தக்கவை. ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ. ஸுந்தரராம ஐயர் ஓரிடத்திற் சொல்லியிருப்பதுபோல, ஒரு தேஶத்தில் ஒரு பாங்கியிற் செலுத்தப்படும் த்ரவ்யம், மற்றொரு தேஶத்தில் மற்றொரு பாங்கி த்வாரா வேறு நாணயமாகப் பரிணமித்து நம்மால் உத்தேஶிக்கப்பட்ட வ்யக்தியினிடம் சேர்வது ஸாத்யமாக இருக்கையில், இந்த லோகத்தில் அக்நியினிடத்தில் நாம் செய்யும் தாநம், நம்மால் உத்தேஶிக்கப்பட்ட லோகாந்தரத்திலுள்ள தேவதைகள் பித்ருக்கள் முதலியவர்களுக்கு அவரவர்களுக்குத் தகுந்த அந்நமாக ஏன் பரிணமிக்கக்கூடாது என்பது விளங்கவில்லை. மர்த்யர்கள் இப்படிப்பட்ட ஸம்விதாநத்தைச் செய்ய ஶக்தர்களானால், அமர்த்யர்கள் எவ்வளவு செய்யக்கூடாது?

இந்த ஶாஸ்த்ர பந்தம் மஹத்தான அஸௌகர்யங்களுக்குக் காரணமாகி க்லேஶாவஹங்களாக இருந்துகொண்டு போகாநுபவங்களுக்கு ப்ரதிபந்தகமாகின்றன என்பதும் உண்மை தான். ஆத்

யந்திகமான பரமச்ரேயஸ்ஸை அடைய இச்சிக்கும் ஒருவன், சில துக்கங்களைப் பொறுத்தே இருக்கவேணும்.

“ந ஸுகா²ல் லப⁴தே ஸுக²ம்”

என்றன்றோ ஸுகஸம்பாதந ந்யாய மிருக்கின்றது?

ஜகத்தின் அபிவ்ருத்திக்கு முக்ய ஹேதுக்களாயுள்ள ப்ரஜைகளின் ஐகமத்யமும் பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தமும் இந்த சாஸ்த்ர பந்தத்தினால் தடைபடுகின்றனவே! ஸ்வபாக சண்டாளர்களைத் திரஸ்கரிப்பதும், த்விஜர்கள் தாம் உத்தமஜாதீயர்களென்பதும், ஸ்த்ரீகள் ஸ்வாதந்த்ர்யாநர்ஹர்கள் புமான்களுக்கு அடங்கியே நடக்கவேண்டியவர்களென்பதும், ஜ்ஞாநத்தினாலன்றி ஜந்மமாத்ரத்தினால் உயர்வும் தாழ்வும் ஏற்படுகின்றனவென்று சொல்வதும் எப்படி பரஸ்பர ஸௌஹார்த்தவர்த்தகமாகும்? இதனால் ஐகமத்யம் தான் எப்படி ஏற்படும்? இந்த மாதிரியான நியமங்கள் அந்தச்சித்ரத்தை வ்ருத்திசெய்து ஐஹிகஸம்பத்தை நசிப்பிக்குமன்றோ? தேஹயாத்ரை கர்மாதீநமானாலும், புருஷப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கிறபடியால்,

“[illegible] ।
[illegible] ॥”

என்கிறபடி, நம்முடைய புத்திக்கும் சக்திக்கும் எட்டினவரையில் புருஷப்ரயத்நம்செய்து, அந்தச்சித்ரத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடிய காரணங்களை நிவ்ருத்தித்து, எவ்வித பேதஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே ஸகலரிடத்திலும் துல்யதா பாவனையுடன் ஸஹபோஜநாதிகளைச் செய்து பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தத்தை வ்ருத்திசெய்வதன்றோ ஜகத்தின் ஹிதத்தைத் தேடுமவர்களின் லக்ஷணமாகும்? ஸௌஹார்த்தமும் ஐகமத்யமும் குறைவுபட்டால், பரஸ்பரம் கலஹம் செய்துகொண்டு ப்ரஜைகள் நாசத்தையன்றோ அடைவார்கள்? நிஷ்பக்ஷபாதிகளும் ஸர்வஜந ஸுஹ்ருத்துக்களுமான மஹர்ஷிகள் இம்மாதிரியான சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லியிருப்பார்களா? நைர்க்ருண்யம் வைஷம்யமற்றிருக்கும் பகவான் இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரத்தையா நமக்கு ஸ்திரப்ரதீபம்போலக் கொடுத்தருளினது? இது, ஜகத்தின் நாசத்தைக் கோரும் துர்த்தைவங்களுக்கு அநுரூபமே தவிர, கருணாநிதியான ஸர்வேச்வரனுக்குத் தகுந்த

தன்று என்பது நமது பூர்வபக்ஷிகளின் பலமான ஆக்ஷேபங்களுள் ஒன்று.

இந்த ஆக்ஷேபம் துராக்ரஹிகள் சொல்லும் வார்த்தைபோல இருக்கிறதே தவிர, தத்வாந்வேஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களாக இருக்கும் நிராக்ரஹிகளின் தர்க்கமாகத் தோன்றவில்லை. முதலில், நமது ஶாஸ்த்ரம் சண்டாளாதிகளைத் திரஸ்கரிக்கச் சொல்லுகின்றது என்றும், அவர்கள் எவ்வித ஜ்ஞானத்திற்கும் அநர்ஹர்கள், ஸதா அஜ்ஞர்களாகவே வர்த்தித்து வரவேண்டியவர்களென்று நியமிக்கிறதென்றும் சொல்வது ஶுத்த மித்யை. அப்படி அவர்களைத் திரஸ்கரித்தும், அவர்களை எவ்வித ஸுகத்தையும் பெறவொட்டாமல் ஸதா ஸர்வவித க்லேஶங்களுக்கும் பாத்ரமாக்கியுமே அவர்களை த்விஜர்கள் நடத்திவரவேண்டுமென்று நமது ஶாஸ்த்ரம் போதித்தால் அந்த ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வதா த்யாஜ்யமே ஆகும். அப்படி நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்லவேயில்லை. ஸ்வ கபோல கல்பிதமாக இந்த மித்யையைக் கூசாமற் சொல்லிக்கொண்டு, க்ரூரர்களான த்விஜர்கள் வஶமாகி எவ்வித அபராதமுமின்றிக்கே சண்டாளாதிகள் கஷ்டப்படுவதாக எண்ணி, அவர்களை உத்தரணம் செய்வதுதான் தமது தர்மமென்று நினைத்து, சில தநிகர், இக்காலத்தில் ‘ஆபந்ந ஜாதியர்களை உத்தரணம்செய்யும் ஸபை’ என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அவர்களுக்குப் பாடஶாலைகளையும் ஜீவநோபாயங்களையும் கல்பிக்க ப்ரயத்நப்பட்டு வருகிறார்கள். இந்த ஜகதுபகாரகர்கள் இம்மாதிரியாக உதவி புரிவதைப்பற்றி நமக்கு ஸந்தோஷமே தவிர எவ்வித வருத்தமும் இல்லை. மநோகதமான அபிப்ராயம் எப்படியிருந்தாலும், இவர்கள் தமது இந்த்ரியங்களின் த்ருப்தியைத் தேடுவதை ஒரு க்ஷணமாவது மறந்து, இம்மாதிரியான ஸஹாயத்தை அபேக்ஷித்துநிற்கும் ஆபந்நர்களுக்கு உபகரிக்கிறார்களென்னும் விஷயத்தில் நாம் அதிமாத்ரம் ஆஹ்லாதிக்கிறோம். வீணில் ஒரு மித்யை சொல்லாமலே இந்த உபகாரத்தைச் செய்யக்கூடாதா என்பது மாத்ரம் ஸ்வல்ப ஶோகத்திற்கு ஹேதுவாகின்றது. இது விஷயமாக நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது என்னவென்றால்,—ப்ராஹ்மணன் முதல் ஶ்வபாகன் வரையிலுள்ள ஜீவன்களெல்லாம் ஜ்ஞாநாம்ஶத்தில் ஏகாகாரத்தையே உடையவர்கள் ; எல்லாரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் இந்த ஸம்ஸாரதஶையில் ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள் ;

எல்லாரும் ஜ்ஞாநத்தின் அபிவ்ருத்தியைத் தேட அர்ஹர்களே; எல்லாரும் ஶீதவாதாதபாதிகளிலிருந்து தம்மை ஸம்ரக்ஷித்துக் கொள்ள ப்ரயத்நப்படுவது உசிதமே; இவர்களுள் பரஸ்பரம், ஜீவஸ்வரூபம் பற்றின வரையில் கிஞ்சிதபி பேதமில்லை; எல்லாரும் பகவத் க்ருபைக்குப் பாத்ரர்களே என்பதுதான். சண்டாளாதிகள் தநிகர்களாகக்கூடாது என்ருவது, ஐஹிக போகங்களை அநுபவிக்கக் கூடாது என்ருவது ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. அவர்கள் தாரித்ர்யத்தால் வருந்திஞல், மற்றவர்கள் விஷயத்திற்போல, அந்தக் கஷ்டம் ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, எவ்வித ஶாஸ்த்ரநிர்பந்தத்தாலு மன்று. ஸ்வஸாமர்த்யத்திஞல் அவர்களும் நல்ல ஸ்திதியை அடையும் பக்ஷத்தில் அது அஶாஸ்த்ரீயமென்று ஒருவராலும் சொல்லமுடியாது. இப்படி இருக்க: இந்த ஜகதுத்தாரகர்கள் ஏன் வீணில் ஶாஸ்த்ரத்தை நிந்திக்கவேணும்? தவிரவும், த்விஜயோநியிற் பிறந்தவர்கள் மாத்திரம் மோக்ஷத்திற்குத் தகுந்தவர்கள், சண்டாளாதிகள் அநர்ஹர்களென்று எவ்விடத்திலும் ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்படவில்லை.

“பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா:”

பஶுவாக விருந்தாலும் மநுஷ்யஞக விருந்தாலும் பக்ஷியாகவிருந்தாலும், விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்திசெய்யு மவர்களின் ஆஶ்ரயத்திஞலேயே எல்லாரும் கரையேறுகிருர்க ளென்றன்ரே நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது?

“க்ஷாந்தா: ஸர்வாநேவ ஹ்யா மோக்ஷயிஷ்யந்தி ப்ராஹ்மணா:”

என்னும் வார்த்தை ப்ராஹ்மணர்களுக்கு மாத்திரம் சொல்லப்பட்டதன்றே?

“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம॥”

என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சத்தையும் உத்தேஶித்தன்ரே சொன்ஞன்? திர்யக்யோநியில் ஜநித்த கஜத்திற்குமன்ரே நமது பகவாந் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததாக நாம் படிக்கிருேம். விஶ்வ பரிபாலந ஜாகருகமன்ரே அவனுடைய ஸங்கல்பம்?

" ஸாயாரணெ ஃயி கூரீஶ ! ஸஹேஸ்ரு ஜஹொ: "

என்கிறபடி ஸ்வாமித்வ ஸம்ரக்ஷகத்வங்களாலே ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் ஈஶ்வரன் ஸமாநன் என்றுதானே நமது ஶாஸ்த்ரம் போதிக்கின்றது ? இப்படி ஐஹிக போகாநுபவ விஷயத்திலும் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய லாப விஷயத்திலும் இவ்வளவு நிஷ்பக்ஷபாதமாக ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரத்தைக் கீழ்க்கூறியவாறு தூஷிப்பது தத்வாந்வேஷிகளின் லக்ஷணமாகுமா ? ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், எவ்விதவைஷம்யமு மில்லாமல் எல்லாருக்கும் ஸமாநமாக இருக்கும் அம்ஶத்தில், நமது ஶாஸ்த்ரத்தை விட உயர்ந்தது மற்ருென்று இருக்கின்றதென்று சொல்வது துஸ்ஸாத்யம். அளவற்ற குணங்களுக்கு ஆகரமாக விருக்கும் நமது ஶாஸ்த்ரத்தின்மீது இவர்கள் இம்மாதிரி தோஷாரோபணம் செய்வது,

" நிரவயிமஹணஹு ாணெ ஶாணெ நிஶாமவி வாமவி -

ஹுஶரண ஊஷிதாஜொகா ஜொகா வஉஞி ஸஉஞிகெ। "

என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறபடி, பரதூஷண தத்பரர்களாக விருக்கும் அஜ்ஞாநிகளுடைய க்ருத்யமேயாகும்.

ஜந்மாந்தர கர்மாநுகுணமாக நேரும் இஹலோகத்துப் பிறப்பில், அவரவர்கள் அதிகாராநுகுணமாகச் சிற்சில நியமங்களை நமது ஶாஸ்த்ரம் விதித்திருப்பது உண்மையே. ஒவ்வொரு வர்ணத்திற்கு ஒவ்வொரு தர்மமும், ஒவ்வொரு ஆஶ்ரமத்திற்கு ஒவ்வொரு தர்மமும், ஆஹாரம் ஶௌசம் முதலிய அம்ஶங்களில் அந்தந்த வர்ணுஶ்ரமங்களுக்குத் தகுந்தபடி சிற்சில நிர்பந்தங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விதாநம் முழுவதும் அவரவர்களின் ஶ்ரேயஸ்ஸை உத்தேஶித்தே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று நாம் அறியவேண்டும். ப்ராஹ்மணனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் தர்மம் க்ஷத்ரனுக்கு விதிக்கப்படாவிட்டால், அது, உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்னும் காரணத்தினு லன்று ; அதிகாரி அநதிகாரி பேதமே அதற்குக் காரணம். ஜந்மாந்தரங்களில் விஶ்வஸிக்கும் நமது மஹர்ஷிகள், பூர்வ ஜந்ம ப்ரவாஹங்களில் நாம் செய்திருக்கும் புண்ய பாபங்களுக்கு அநுகுணமாக இந்த ஜந்மத்தில் நமக்குச் சிற்சில ஜாதியில் பிறப்பு நேர்கின்றதென்றும்,

அந்தப் புண்ய பாபங்களின் பரிசயத்திற்கு அநுகுணமாகவே இந்த ஜந்மத்தில் சிற்சில தர்மங்களுக்கு அதிகாரம் நேர்கின்றதென்றும் அறிந்து, ஜாதிக்குத் தகுந்தபடி அதிகார அநதிகாரங்களை விபஜித்திருக்கிறார்களே தவிர, எவ்வித வைஷம்யத்தினாலும் இப்படி ஒரு விபாகத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. தனது தர்மங்களை ஸரிவர அநுஷ்டிக்காமலிருக்கும் ப்ராஹ்மணனைத் தூஷித்தும், தனக்கு விஹிதமான தர்மாநுஷ்டாநத்தை ஸரிவரச் செய்து வரும் அந்த்ய ஜாதியரைப் பூஷித்தும் பேசும் ஶாஸ்த்ரத்தை நாம் அறியோமா?

“வர்ணாநாமாஶ்ரமாணாம் ச யா யஸ்ய யஸ்ய க்ருதா ।
தாம் யே ஸம்யக் நாதிவர்த்தந்தே ப்ரஸாதஸ்தேஷு மே ஸதா ॥”

என்றும்,

“ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோ(அ)பி ந வைஷ்ணவ:”

என்றும், ஸ்ரீபகவானே, ‘வர்ணாஶ்ரமதர்மத்தைப் பரிபாலநம் செய்கிறவன் எனது ப்ரஸாதத்திற்குப் பாத்ரமாகிறான்; அதை அதிலங்கநம் செய்கிறவன் எனது த்ரோஹீ’ என்று ஜாதி பக்ஷபாதமின்றிக்கே அநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களைச் செய்திருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட பகவானிடத்திலாவது, அவனுடைய ஶாஸ்த்ரத்திலாவது எவ்வித பக்ஷபாதத்தை நாம் ஆரோபிக்கக்கூடும்? ஸமஸ்தமான ஜீவகோடிகளும் ஒரே விதமான ஸம்ஸ்காரத்தையும் ஒரே விதமான பரிபாகத்தையும் பெற்றிருந்தால், ஒரே விதமான தர்மத்தை எல்லாருக்கும் விதிக்கலாம்; அப்படியில்லை யென்பதை நமது பூர்வபக்ஷிகளே நன்றாக அறிவார்கள்.

தவிரவும், ப்ரஜைகளுக்குள் ஸம்பவிக்கும் ஸௌஹார்த்தமும் ஐகமத்யமும், எல்லாரையும் துல்யாதிகாரிகளாகப் பரிகணநம் செய்வதைப் பொறுத்ததன்று என்பதை ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கக்கூடும். ஸகல ஜாதீயரும் ஜாதி வ்யத்யாஸமின்றிக்கே ஸகல தர்மத்திற்கும் துல்ய அதிகாரிகளென்று விஹார ஶய்யாஸந போஜநாதிகளில் பரிபூர்ண ஸமாநதையைப் பாவித்து வரும் ஐரோப்பியர்களுக்குள்ளும் பரஸ்பரம் தீவ்ரவைரம் ஸம்பவித்திருப்பதை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறோமன்றோ? தம்மைப் போல ஸகல ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ஸ்த்ரீகளும் அநுபவித்து வர வேணுமென்று தீவ்ராபிநிவேஶங்கொண்ட பாஶ்சாத்யர்கள்கூட,

இப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகள் கெட்டுப்போவதைப் பார்த்துத் தாம் நினைத்தது பிசகு என்பதை உணர்வது போலவன்றோ தோன்றுகின்றது? ஆகையால், நாம், ஶாஸ்த்ர பந்தத்தை அநாதரித்து, ஆஹாராதிகளிலும் விவாஹாதிகளிலும் எவ்வித நியமத்தையும் கொள்ளாமல் வர்த்தித்து வந்தால் பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தாதிக்யம் ஏற்படுமென்று எண்ணி, இவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் கார்யகாரண பாவத்தைக் கல்பிப்பது மௌட்யக்ருத்யமே. நமது ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை ஸரியானபடி அறிந்துகொண்டு, அதை அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாகச் செய்வதுதான் ஸர்வ பூத ஸௌஹார்த்தத்தை வ்ருத்திசெய்யத் தகுந்தது என்று சற்று ஆலோசித்துப் பார்க்குமவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

ஆகையால், ப்ரஜைகளெல்லாரும் ஶாஶ்வதமான ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டுமென்றும், எவ்வித க்ஷோபமுமின்றிக்கே ஐஹிகத்திலும் யதோசிதம் ஸுகிகளாக இருக்கவேண்டுமென்றும் நாம் விரும்பினுல், அதை ஸாதித்துக்கொள்ள, நமது வைதிக ஶாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டு நடப்பது தவிர வேறு ஸாதீயஸ்ஸான மார்க்கம் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

“ 𑌅𑌭𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌯 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯 𑌚 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯 𑌮𑌮 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌿𑌣𑌃 ।
𑌮𑌨𑍀𑌷𑍀 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌲𑌙𑍍𑌘𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ ”

ஒருகால் ஶக்த்யபாவத்தினுலோ, தத்துல்யமான மற்றை அநுபபத்திகளினுலோ யதா ஶாஸ்த்ரம் பூர்ணமாகத் தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது கஷ்டமானுல், பகவந்முகோல்லாஸத்தைத் தேடும் நாம், அந்த ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கௌண கல்பரீதியாகவாவது ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட கௌணகல்பத்திற்கு அவகாஶம் எப்பொழுது என்பதையும், முக்கிய கல்பத்திற்கு ஒரு விதமான ஸங்கோசத்தைச் செய்வது எங்கெங்கத் தர்மாநுஷ்டாநங்களில் தோஷாவஹமாகா தென்பதையும் தர்மஶாஸ்த்ரநிஷ்ணுதர்களாயுள்ள மஹாங்களிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒரு விஜ்ஞாபநம் மாத்திரம் இது ஸம்பந்தமாக அடியேன் செய்துகொள்ளத் துணிவேன். காலத்தில்

ஸ்நாநத்தைச் செய்வதிலும், "ஸநக்ஷத்ராம் ஸந்த்யாம் உபாஸீத" என்னும் விதிப்படி ஶ்ரத்தையுடன் ஸந்த்யோபாஸநத்தை அநுஷ்டிப்பதிலும் யதாஶக்தி பகவதாராதநாதிகளைச் செய்வதிலும் ஆத்யந்திக லோபம் வரவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டும், 'ஸத்யம்வத' என்னும் விதிக்கு ப்ராணாத்யய காலத்திற்கூட ஸங்கோசத்தைச் செய்யாமலும், பரத்ரவ்யாபஹாரம் முதலிய மஹாபாதகங்களுக்குத் தம்மைப் பாத்ரமாக்கிக் கொள்ளாமலும், டம்பம் மாநம் முதலிய துஷ்டபாவங்களுக்குக் கிஞ்சிதபி இடங்கொடாமலும், "ஆஹார ஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி:" என்கிறபடி ஸத்வ ஶுத்தியானது ஆஹார ஶுத்தியைப் பொறுத்ததானதால் ஆஹாராதிகளில் கூடியவரையில் நியமத்தை அநுஷ்டித்தும், ஸாத்யப்பட்டவளவு பகவத் த்யாநத்தைச் செய்துகொண்டும் நாம் வர்த்தித்து வந்தால், நம்மைப் பகவாந் அநுக்ரஹிப்பன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. எந்தக் காலத்திலும் எந்தத் தேஶத்திலும் எந்த வ்ருத்தியை அவலம்பித்தாலும், கீழ்க்கூறிய தர்மங்களை லோபமின்றிக்கே அநுஷ்டிப்பது ஸாத்யமே. ஶாஸ்த்ரோக்த தர்மங்களைப் பூர்ணமாக அநுஷ்டிப்பதில் நமக்கு நேர்ந்திருக்கும் அஶக்தியை உத்தேஶித்து ஹார்த்தமான அநுதாபத்தை நாம் கொண்டால், பகவாந் நம்முடைய அநநுஷ்டாநத்தை க்ஷமித்து, நம்முடைய பரக்திக்குறைவைத் தீர்த்து அநுக்ரஹிப்பன் என்பதும் நிஶ்சயம்.

"நிரவதிஷ்டம் க்ருத்யதஷ்டம் வாமஸவ்யேஷா
உதிரதம் ஶயிநீ யதிஸ்வ்யாத் த்ததம் ।
வரத! ஹ்யுபயேந ஸம்ஶயே ஹ
நிரநுஶயமியா ஹதா ஸ்மஹே வயம் ॥"

என்னும் ஸ்ரீ கூரேஶனுடைய திவ்யஸூக்தியும்,

"ஸ க்ஷுத்க்ஷேண பாபவேத்யா யேநயேந ஷ்டேந ஹேதுநா ।
ஸ ஸ தஸ்யாக்ஷயோபவேதி பாரம்பர்யாக்ஷஸம்ப்ரஹ: ॥"

என்னும் அபியுக்தர்களின் ஸங்க்ரஹமும், இவைபோன்ற மற்றை ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹங்களும் இந்த நம்பிக்கைக்கு ப்ரமாணம். *

---

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரில் நடந்த மஹா ஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உப. எஸ். வாஸுதேவாசார்யராற் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

451

ஸ்ரீ:.

தத்வவிசாரம்.

ப்ரபந்நன் க்ருதக்ருத்யன், க்ருதார்த்தனுமாகின்றான்.

இந்த ப்ரபத்தி நிஷ்டன் நிர்ப்பரனாய், நிஸ்ஸம்சயனாய், நிர்ப்பயனுமாய், ஹ்ருஷ்டமநாவாய், பகவத்விஷயத்தில் ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா ரூபகைங்கர்யரஸிகனாகையாலே முக்ததுல்யனாய், க்ருதக்ருத்யனென்றும், க்ருதார்த்தனென்றும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறானென்றருளிச்செய்கிறார். அதெப்படியென்றால்: ப்ரபத்யநுஷ்டாந காலத்தின் பிறகு, அபேக்ஷித்த புருஷார்த்தத்தைக்குறித்து யாதொன்றும் அவன் செய்யவேண்டியதில்லை. நிர்யாண காலத்தில், ப்ரஹ்மநாடீப்ரவேஶம் முதலாக ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும், அவன் பரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஶரண்யன்தானே செய்வானாதலால் அவ்வம்சங்களில் அவனுக்கு அந்வயமில்லை. அவன் ஸக்ருத் ப்ரபத்யநுஷ்டாநம் செய்த மாத்ரத்தால், கர்த்தவ்யாம்சம் அவனுக்கு ஸித்தித்துவிட்டது. ஸ்வதந்த்ரனும், ஸத்யஸங்கல்பனுமான ஈஶ்வரன், தன்னைச் சரணமடைந்தபிறகு (மா ஶுச:) ஶோகிக்கவேண்டாமென்றருளிச்செய்தபடியால், அவன் பரந்யாஸம் செய்தபிறகு நிர்ப்பரனாயிருக்கத்தக்கவன். (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) 'என்னை யொருவனைச் சரணமாகவடை' என்ற ஸர்வேஶ்வரன், அவன் அபேக்ஷித்த பலத்தைப்பற்றி ஸித்தோபாயமாக நின்று, 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று, புருஷார்த்தத்தைத் தடுக்கும் விரோதி நிரஸநத்தை முன்னிட்டுப் புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பதாக ஸங்கல்பம் பண்ணுகையாலே, அந்த ஶரண்யனிடம் அவனுக்கு விஶ்வாஸமுண்டாகி, பகவான் பலத்

தைத் தர ஸமர்த்தனுய், அப்பலத்தைக் குறித்து உபாயாந்தர ஸ்தாநத்தில் நிவேஶிதனுய் இருப்பதைப் பார்த்துப் பலஸித்தியில் அவன் ஸம்சயமற்றவனுய், நிர்ப்பயனுமா யிருக்கத்தக்கவன். அகிஞ்சநனன அவன், ஒருவன் தன் ப்ரயத்நமின்றி மஹாநிதியைப் பெறுவதுபோல், தான் செய்த ஶரணுகதி யெனும் வ்யாஜமாத்ரத்தால் பெறப்போகின்ற பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பார்த்தும், வாஸநாஸஹிதமாகத் தான் விட்டுவிட்ட இதர புருஷார்த்தங்களையும், அவற்றின் ஸாதநங்களுடன் கூடத் தான் பரித்யாகம் செய்த அந்ய உபாயங்களையும் யோசித்தும், ஹ்ருஷ்டமநாவாய், அதாவது ஸந்துஷ்டனுய் இருக்கக்கடவன்.

அன்றியும், "தேவர்ஷிபூதாப்தந்ருணாம் பித்ரூணாம் நகிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் । ஸர்வாத்மநா யஶ்ஶரணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந:" ॥ [ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அதாவது ப்ராப்யனென்றும், ப்ராபகனென்றும், ஸர்வரக்ஷகனும் லோக குருவுமான நாராயணனைச் சரணமடைந்த இவன், தேவர்களெனும் ஆத்மாக்களுக்கும், ருஷிகளெனும் நரர்க்கும், பித்ருக்களுக்கும், யஜ்ஞாதிகளால் ஆராதநம் பண்ண வேண்டிய கிங்கரனல்லன், கடன்காரனுமல்லன்.] என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே, ப்ரஜைகட்கும், பசுவென்னும் பத்தஜீவர்க்கும், பதிகளென்று பேரடைந்தவர் போன்ற தேவதைகள் கர்மவஶ்யராகையால், தன்னைப்போன்ற க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களா யிருக்கின்றனர். ஆகிலும் லோகத்தில் ஓரோர் அவஸரங்களில் அடிமையாட்களுக்குத் தாஸ்யரூபமான கைக்கூலி தருவதொத்து, மநுஷ்யன், அவன் செய்த பூர்வகர்ம பலமாக ப்ராஹ்மணுதி வர்ணங்களில் பிறந்த மாத்ரத்தால் தேவர் முதலானவர்க்கு அவனைக் கிங்கரனுக வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிற ப்ரமாணரூபமான அடிமைச் சீட்டையும், கர்மபலரூபமான அவனுடைய ஜந்மத்தால் அவன் கடன்பட்டவனெனத் தேவதைகள் கைங்கர்யமாக ப்ரதி திநமும் க்ருத்யக்ருத்யங்கள் பண்ணக்கடவனென்கிற வேதவாக்யத்தைப் பற்றி, அவன் பண்ணும் க்ருத்யங்களெல்லாம் அக்கடனின் வ்ருத்

யம்சத்தில் கழிவதன்றி, முதலை ஈஷத்தும் குறைக்காமல் இருக்குமப்படி ஏற்பட்ட அந்தக் கடன் சீட்டையும், ப்ரபந்நன் கழித்தவனாகின்றான். ஆகையால், பஞ்சமஹா யஜ்ஞம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் செய்யுங்கால், தேவதைகள் முதலானவருடைய நாமோச்சாரணம் அவன் பண்ணும்போது, "யெ யஜஂதி பித௄ந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந் । ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" [பித்ருக்களையும், தேவர்களையும், ப்ராஹ்மணரையும் அக்நியையும், யஜிக்கின்ற பரமைகாந்திகள் ஸர்வப்ராணிகட்குள்ளும் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்ற விஷ்ணுவையே யஜிக்கின்றனர்.] என்கிற ப்ராமணப்படி, அவர்களைச் சரீரங்களாயுடைய பரமாத்வை யஜிப்பதாக எண்ணுவன். பின்னும், "ஸாக்ஷாதப்யவிரோதஂ ஜைமிநிஃ", எனும் ஸூத்ர நிஷ்கர்ஷத்தின்படி, அக்நி, இந்த்ரன், ஸூர்யன் முதலான சப்தங்கள், அவற்றின் அவயவங்களின் அர்த்தபர்யாலோசனையால், பகவானையே ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிக்கின்றன வென்று, அவ்வோஶப்தங்களால் பகவானையே யஜிப்பதாய் எண்ணுவன். ஆதலால் அந்த ஶப்த உச்சாரணத்தால், தன்னுடைய பரமைகாந்தித்வம் குலையாமல் நிற்கின்றதென நிரூபணம் பண்ணுவன். அவன் பிறந்த வர்ணத்துக்கும், நிற்கும் ஆஶ்ரமத்துக்கும் அநுகுணமாக, அவன் செய்யும் ஸ்நாநஸந்த்யோபாஸநம், இஜ்யை, உபாதாநாதி கர்மங்களையும், புத்ரஜநநம், உபராகம் முதலானவற்றின் நிமித்தம் செய்யப்பட்ட வைஶ்வாநரேஷ்டி உபராக ஶ்ராத்தம் முதலான கர்மங்களையும், வைஷ்ணவத்வாதி குணங்களால் நேரிடும் தேவதாந்தர வர்ஜநாதி க்ரியைகளையும், அவன் செய்யவேண்டிய அதிகாரியாய் இருக்கும் தசையில், அந்தக் கர்மங்கள், அவனை அடிமைகொள்ள ஸங்கல்பித்திருக்கும் ஈஶ்வரனுடைய ஆஜ்ஞாரூபமானவையும் அநுஜ்ஞாரூபமானவையுமான கைங்கர்யங்களாக ஶாஸ்த்ரங்களால் அறியப்படுவதால், அவற்றை அவன் அநுஷ்டிக்கும்போது, பரமபுருஷனுடைய அபிப்ராயத்தை ப்ரத்யக்ஷமாய் அறிந்து செய்யும்

முக்தரைப்போல், ஶாஸ்த்ரமுகமாய் அதை யறிந்து அநுஷ்டிக்கு மாதலால் முக்ததுல்யனுகின்ருன். தாஸத்வ ப்ரயுக்த கைங்கர்யங்களும் செய்கின்றவனுகின்ருன்.

ஆதலால் உபாயபூர்த்தியால், அவனுக்கு க்ருதக்ருத்யனென்றும், அவன் புருஷார்த்தமாய் வேண்டிய பகவத் கைங்கர்யத்தை அடைந்தவ ணுகையால், க்ருதார்த்தனென்றும், ஶாஸ்த்ரங்களால் கொண்டாடப்படுகின்ருன்; ஶாஸ்த்ர நிஷ்டரான பூர்வாசார்ய வாக்யங்களாலும், அவ்வண்ணமே இவன் கொண்டாடும்படி யிருக்கும்.

இப்படி க்ருதக்ருத்ய னென்றும், க்ருதார்த்தனென்றும், ப்ரபந்நனுக்கு அநுஸந்தாநம் வேண்டுமென்று கருத்து. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஶரணாகதி கத்யத்தின் முடிவில், "ௐதஃ, ௐவம், தௐதஃ, ௐஜ்ஞாந தஶநப்ராப்திஷு, நிஸ்ஸம்ஶயஸுகமாஸ்ஸ," [ஆதலால் நீ, என் விஷயமான வாஸ்தவ ஜ்ஞாநத்தை ஶாஸ்த்ரத்தால் அடையும் விஷயத்திலும், என்னை யதாவத்தாக ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணும் விஷயத்திலும், நிஜமாக என்னுடைய ப்ராப்தி விஷயத்திலும் ஸம்ஶயமற்றவனுய் ஸுகமாயிரு] என்று நிகமநம் செய்திருக்கும் ப்ரபந்நனுடைய க்ருதக்ருத்யத்வ அநுஸந்தாநம் இருக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தவிசாரத்தைப் பின்வருகிறபடி பண்ணுகின்ருர். ஸ்ரீபாஷ்யகார வசநமும், கீதை பதினொராவது விஶ்வரூபாத்யாயம், 54-வது ஶ்லோகத்தை யநுஸரித்துண்டாயது.

"பக்த்யாத்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம் விதோऽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப" ॥

[ஓ சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்யும் அர்ஜுநா! ஸர்வகரணங்களுக்கும் நான்தவிர மற்றென்றும் விஷயமாகாதபடிப் பரிணமிக்கும் அநந்ய பக்தியினுல் மாத்ரம், நான், யதாவஸ்திதனுக ஶாஸ்த்ரத்தால் அறியவும், அறிந்தபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும், முடிவில் மோக்ஷதசையில் அடையவும் கூடினவன்] என்று இவ்விதமாக

அந்த ஶ்லோகம் இருக்கின்றது. இப்படிப் பகவானுடைய யதாவஸ்திதஜ்ஞாநம், ஸாக்ஷாத்காரம், ப்ராப்தி, இவற்றை அடைவதில், ஸம்ஶயமற்று ஸுகமாயிருத்தல் தான் க்ருதக்ருத்யனுடைய ஸ்வரூபம் என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்; அப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யகார வாக்ய தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார். அஃதெங்ஙனமென்றால், அநாதி காலம் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைகளை அதிக்ரமித்து நடந்த சேதநன், அதனால் பகவானுடைய நிக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டவனாய் ஸம்ஸரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். இப்படியிருக்கையில்,

"ஶாஸ்ரஸ்ய ஸௌஹார்தம் யத்ருச்சா ஸுக்ருதம் ததா ।
விஷ்ணோ: கடாக்ஷமத்வேஷ மாபிமுக்யம்ச ஸாத்விகை: ॥
ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநி ஹ்யாசார்யப்ராப்திஹேதவ:" ॥

[ஒரு காலவிஶேஷத்தில் யாத்ருச்சிகமான, அதாவது, இவனுடைய ப்ரயத்நம் விநா உதிக்கின்ற ஸுக்ருத ரூபமான வ்யாஜ விஶேஷமுண்டாய், ஈஶ்வரனுடைய நிக்ரஹ மெனப்பட்ட லீலா வ்யாபாரம்கழிந்து, அவனுடைய ஸௌஹார்த்தமெனும் அநுக்ரஹ ஸங்கல்பமும் அதனடியாக அவன் ஸஹஜகாருண்யமும் இவனிடம் ப்ரவர்த்தித்து, ஸாதுக்களிடம் முதலில் த்வேஷமில்லாமையும், பிறகு விஶ்வாஸாரம்பமும், முடிவில் அவர்களுடன் ஸம்பாஷணமும், ஆக இப்படி ஒன்றிற்கொன்று கார்ய காரணரூபமாயுண்டாகின்ற ஸந்நிவேசங்கள், இவனுக்கு ஆசார்ய ப்ராப்திஹேதுக்களாகின்றன.] எனும் ப்ரமாணத்தின்படியே, பகவத்க்ருபையானது இவனுடைய யத்ருச்சா ஸுக்ருதமெனும் அவஸரத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து, அது நேர்ந்தவுடன் இவனை ஒரு ஸதாசார்யனிடம் சேரவைத்து, அந்த ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கின்றது. பிறகு ஆசார்யனிடம் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளியவுணர்ந்து, உபாயாநுஷ்

டாநத்தில் இவனுக்கு த்வரையுண்டாய், காரணமந்த்ரமான த்வ யத்தை ஆசார்யன் உச்சரிக்க, இவன் அநுச்சாரணம் பண்ணி ப்ரபத்யநுஷ்டாநம் பிறக்கின்றது. பகவத் ப்ரஸாதத்தை உண்டாக்கும் வ்யாபாரங்களில், சரணாகதிக்கு மேற்பட்டதொன்று இல்லாமையாலே, இச்சரணாகதியால் ப்ரஸந்நனான பகவான், தன்னுடைய நிக்ரஹத்துக்குக் காரணமாய் ப்ரபந்நரிடம் முன்நின்ற ஸமஸ்த அபராதங்களையும், 'ஸஹம்ஸ்வா ஸவ-ூவாமெவெஹொ௵ ஶோ க்ஷயிஷ்யாமி', என்று அருளிச்செய்தவண்ணம் க்ஷமித்து, அந்த க்ஷமையால் ஸர்வ பாபங்களினின்றும் நிவ்ருத்தரான அடியார்களை நல்வழியில் திருத்திப் பரிசுத்தராக்கித் தனக்குக் கிங்கரராக்குகின்றான். இப்படிப் பணிகொள்ளவல்ல ஸர்வஶேஷியானஶ்ரிய: பதியானவன், ஸ்வரூபத்தினால் தனது தாஸபூதனான ப்ரபந்நனை, ஸ்வப்ரயோஜநமாகவே ரக்ஷிக்கின்றானென்று இந்த க்ருதக்ருத்யன் தெளிந்து, நிர்பரனாயிருக்கக்கடவன். இந்த ப்ரகாரம், ஸத்ய வாக்ய தாத்பர்யம், ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகனால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இந்த நிஷ்கர்ஷை, மாஶுச: என்ற ஶரண்யன் சொல்லாலே ஏற்பட்டதெனத் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றார். இவனுக்கு ப்ரபத்திக்கு முன் உண்டாக வேண்டிய ஶோகம் மாஶுச: எனும் வாக்யத்தில் ஸ்மரிக்கப்பட்டதால், அது ப்ரபத்யதிகாரத்தில் அந்தர்க்கதமாகின்றது. முன்ஶோகம் பிறந்திலதாகில், அதிகாரம் உண்டாகாது. ஆகையால் காரணமின்றிக் கார்ய நிஷ்பத்தியில்லை என்கிற ந்யாயத்தால், உபாய நிஷ்பத்தி இவனுக்கு முன்ஶோகமின்றி உண்டாகமாட்டாது. உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணினவனாகத் தன்னை நினைத்துக்கொண்டபின்பு, நிஸ்ஸம்ஶயனாய், நிர்ப்பரனாயிருப்பதைவிட்டு, மாஶுச: என்று ஶரண்யன் சொல்லியும், அச்சொல்லில் விஸ்வாஸ மாந்த்யத்தால், ப்ரபத்யுத்தர காலத்தில் இவன் ஶோகித்தானாகில், கார்யமில்லாமையால் அதைப் பூர்த்தி செய்யும் ஸாமக்ரியில்லை யெனும் ந்யாயத்தாலே, அவன் பண்

ணின ஶரணாகதி பூர்ணமின்றி, பலமானது உபாய பூர்த்தியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு விளம்பிக்கும் என்று அறியவேண்டும். ப்ரபத்திக்கு முன் ப்ராஸக்த ஶோகனாய், பின்பு மாஶுச: என்று பகவான் அந்தஶோகத்தை ப்ரதிஷேதித்திருக்கிறபடியே, வீத ஶோகனானவன் தான் க்ருதக்ருத்யனென்று அறியவேண்டும்.

விஶ்வாஸ மாந்த்யமுடையவன் செய்த ப்ரபத்தியினுடைய பலம் உபாயபூர்த்தி ஸாபேக்ஷமாய் நின்று விளம்பிக்கும் என்று ஸாதித்த விஷயத்தைக் கொஞ்சம் யோசிக்கின்றோம். நிர்யாணாதிகாரத்தில், "இவனுக்குப் பகவத்விஷயத்தில் க்ருதாம்ஶம், என்றேனு மொருநாள் உபாய நிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக் கார்யகரமாம். மஹாவிஶ்வாஸம் பூர்ணமாகப் பிறந்து ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்குப் புத்தி தௌர்பல்யமும் உபாயாந்தர ப்ரத்யாசையும் பிறவாது. இவை பிறந்தவர்களுக்கு, முன்பு பிறந்த விஶ்வாஸம் மந்தமாயிருக்கும். இவர்களையும் ஸர்வேஶ்வரன் மஹாவிஶ்வாஸாவதியாகத் திருத்திப் பூர்ண ப்ரபத்தி நிஷ்டராக்கும்." என்று ஸாதித்தருளுகிறார். ஸாத்யோபாய ஶோதநாதிகாரத்தில், "மந்த விஶ்வாஸரான ப்ரபந்நாபாஸரையும் முடிவிலே ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும். எங்ஙனே யென்னில், "ஸக்ருது³ச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்³வயம் । ப³த்³த⁴: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய க³மநம் ப்ரதி" ॥ [ஹரி:யென்று இரண்டக்ஷரம் ஒரு தரம் எவரால் உச்சரிக்கப்பட்டதோ அவரால் மோக்ஷத்தின்பொருட்டு ப்ரயாணத்துக்காக வேண்டிய ஸாதநங்கள் ஸம்பாதிக்கப்பட்டன] இத்யாதிகளிலும், இவற்றை யொற்றின 'க்ஷமம் விஸ்ம்ருதிஸ்ர்வ,' 'உதீர்ண ஸம்ஸார,' என்கிற ஶ்லோகங்களிலும், 'மொய்த்த வல்வினையுள்நின்று' இத்யாதிகளிலும், அபிப்ரேதமானபடியே, இவன் பலஸித்திக்குக்கோலின காலத்துக்குள்ளே, உபாயபூர்த்தியை யுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கும் என்னுமிடத்தை நினைத்து, 'வ்யபேதபவபீதாயா தாவத்³ஹ்ருத³யஸீ ஜ்ஞஸந்ததி: । தஸ்யாஸ்த்வத³ம்ஜ்ஞ ஸம்வித்த்வச்சரணம் வ்ரஜ' ॥

[வ்ருதாவாக அநேக ஜந்மங்கள் உனக்குப் போய்விட்டன. அவற்றுள் ஒன்றாக இந்த ஜந்மத்தை எண்ணிச் சரணாகதி பண்ணு.] என்று, தேவனைக்குறித்து, ஸ்ரீ ஶாண்டில்ய பகவான் அருளிச் செய்தானிறே. 'ஶரண்யம் ஶரணம் வகவா ஊாஹ-ஷி-ஜவ்யா உஹஷ-யஃ', [பாரலௌகிக ஜ்ஞாநமுள்ள மஹர்ஷிகள் உன்னை ரக்ஷகனென்றும், உபாயமென்றும் சொல்வார்கள்.] என்றதுவும், மஹர்ஷிகளுக்கே விஶ்வாஸம் கூடுவது. இவர்கள் வாக்யத்தையிட்டு மந்தவிஶ்வாஸரைத் தெளிவிக்கவேண்டும் என்றபடி'' என்று அருளிச்செய்கின்றார். இந்த வாக்யங்களையும், க்ருதக்ருத்யாதிகார முடிவில் ஸாதித்த ஸ்லோகத்தில், ''வஉஹ விஹொஶாஜ்ஞாவெஸ த-ஃ வ-ஷெயொ-ஷ-வாஷ்யெதெ'' [இதன்மேல், இங்கு பகவானுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான வரம்புகள் ஜ்ஞாதாக்களால் பரிபாலிக்கப்படுகின்றது.] எனும் முடிவான பாதத்தின் அர்த்தத்தையும் யோசித்தால், விஶ்வாஸமற்றவன் செய்யும் ப்ரபத்தி நிஷ்பலம். விஸ்வாஸம் ஸம்ஶயமற உண்டாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனுக்கு, பண்ணின காலம்தொடங்கி, இங்கிருந்தபோதும் ப்ரபத்தி பலமாகக் கிடைத்த ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா ரூபமான கைங்கர்ய ப்ராப்தியும், அதனால், மேலே விவரித்தபடி முக்ததுல்யனுகையும் உண்டாகும். மந்தவிஸ்வாஸம் உள்ளவனுக்கும், 'நெஹாஹி க்ரு உநாஶொஷி', எனும் ந்யாயத்தால் இங்குற்ற பகவத் கைங்கர்யரூபமான ப்ரபத்தி பலம், விஸ்வாஸ பூர்த்தியானது பகவத் க்ருபையால் உண்டாகும் பர்யந்தம் விளம்பிக்குமென்றபடி. இப்படியாகிலும் ப்ரபந்நனானவன் விஷயத்தில் 'கெூாஶீகஶொதி வுஷ-ஃ' எனும் வசநம் ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

பத்ராதிபர்.